

SAYI: 33 19 Ocak-2 Şubat 2005 FİYATI: 75 ykr. / 750.000 TL.- (KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

ORTADOĞU SAHNESİNDE

BİR KUKLA

• Küresel
Kapitalist
Saldırı ...

• Burjuvaziyle
Hesaplaşmak

• Hak Alma
Temelinde
Birlik

• DKÖ'lerde
Devlet
Operasyonu

• Filistin'de
Ebu Mazen
Dönemi

• İzmit
SEKA
Eylemi

• İzmir
Ayışığı'nda
Küba Etkinliği

9 Ocak 2005

İzmir Ayışığı Küba Etkinliği

Cuba Sabor

Antep
Müzik Grubu

Küresel Kapitalist Saldırısı ve İPÇİ SINIFININ GÖREVLERİ

Kapitalist dünyada, işçi sınıfına karşı yeni saldırılar geliştiriliyor. Saldırı hem ideolojik-politiktir, hem de ekonomiktir. Saldırı çoktan savaş boyutu kazandı ve halde, bunun boyutlarını ve derinliğini hala kavramayan geniş bir sosyalist çevre var. İşçi sınıfının uzun bir tarihi gelişme boyunca, yüzyıllarca süren iç savaşlarla elde ettiği ne varsa, zorla ortadan kaldırılıyor. Her gün genişleyen bu savaşın tarihsel anlamı ve proletaryanın görevleri üzerinde durmak bir zorunluluktur.

Ekonomik cepheye yapılan saldırılara bakarsak, genel olarak bunları görürüz: ücretlerin düşürülmesi, "sosyal haklar" denilen ekonomik hakların kademe kademe kaldırılması, Avrupa'da olduğu gibi, "işsizlik yardımı"nın önemsiz seviyeye düşürülmesi ya da tamamen kaldırılması; sağlık ve eğitim tüm yükünün emekçilerin sırtına yüklenmesi... İşçi kitlelerin yaşamına mal olan bu "kalemleri" artırmak mümkün. İşçilerin yaşamını kötüleştiren, sefaleti derinleştiren olgular, yalnızca bunlar değil. Meta fiyat artışı, kira artışı, ulaşım fiyat artışı, kıyasıya yaşam araçlarının fiyat artışı, işçileri vuran ekonomik olgulardır. Ücret sisteminde işçileri bekleyen yük ve daha çok yükümlüdür. Aldığı ücret ne olursa olsun, işçi sınıfını bekleyen şey, yarınslıktır. Bu, bugünkü koşullarda daha açıktır.

Avrupa'da, proletarya ile kapitalistler arasındaki sınıf savaşının hangi

noktalarda yoğunlaştığına bakarsak, işçi sınıfının kendisini bekleyen büyük yükümlü nasıl kavradığını görürüz. Kapitalistlerin, yaşam araçlarını ellerinden alarak, yaşamla bağlarını nasıl kopardıklarını, yaşamdan kovduklarını, işçiler artık iyice bilince çıkarmış durumdadır. Hem ekonomik zorunluluklar, hem yaşam koşullarının bilincine varmaları ve hem de bugünkü durumdan tamamen kurtulmalarının mümkün olduğu düşüncesiyle eylemlere yöneliyorlar. Avrupa işçi sınıfı, sınıf savaşımını yeniden ekonomik mücadele alanında başlattı. Bu alanda uzun ve güçlü bir birikimi var. Ayrıca mücadeleyi bu alanda başlatması da doğaldır. Çünkü kapitalist sınıf, ekonomik cepheye büyük bir saldırı başlattı. Fakat mücadele başlar başlamaz, politik karakter kazanıyor. Bunun nedenleri var: Birincisi, ekonomik ve politik ilişkiler iç içe geçmiştir, özellikle devlet-tekelleşmesi koşullarında bu, daha fazla böyledir; ikincisi, emekçi kitlelere yönelik ekonomik saldırılar hükümetler eliyle yürütülüyor, devlet tekellerin yararına olmak üzere, piyasaya daha açık müdahale ediyor; üçüncü olarak, kapitalizmin çöküş çadında emekçi sınıfının her ekonomik istemi, sistemin kendisiyle çatışma içindedir. Orada savaşım, sisteme karşı yapıyor.

Kapitalizmin, işçi sınıfına yönelik saldırısında, burjuva işçi sendikaları, işçilere karşı sermayenin yanında yer alıyorlar. Burjuva işçi sendikaları, bu

saldırıda kendi tarzlarında yer alıyorlar. Burjuva işçi sendikacılık tarzı, işçileri sermayenin kararlarına ve hedeflerine ikna etme; onları "yaşamda kalmak için" sermaye yararına özveride bulunmaya çağırma şeklinde kendisini gösteriyor. Özcesi, burjuva işçi sendikaları, kapitalistlerin işçileri sömürme ve baskı altında tutmasına ortaklıktır. Uluslararası burjuva işçi sendikacılığı, emek ile sermaye arasındaki küresel iç savaşta, işçilere karşı, sermayenin yanında saf tutuyor. İşçilerin uzun bir tarihi gelişme boyunca savaşımında elde ettiği ekonomik kazanımları yitirmesinde ve sınıf mevzilerinin zayıflaması ve gerilemesinde, onların kesin payı var. Bu nedenle, burjuva sendikacıya karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadeleden ayrılamaz.

Öte yandan, emek-sermaye çelişmesinin keskinleşmesi, sermaye saldırılarının arttığı, sınıf savaşımının şiddetlendiği, devrimci krizin yükseldiği koşullarda, işçi sınıfının ekonomik örgütlenmesinin yetersiz kalacağı açıktır. Devrimci mücadelenin öne çıkmaya başladığı durumlarda, yalnızca ekonomik mücadele araçlarına dayanan bir örgütlenme değil, ekonomik ve politik mücadele araçlarını birleştiren örgütlenmelerin kullanılması kaçınılmaz olur. Sınıf savaşımında, işçilerin ekonomik ve politik mücadele araçlarını kendisinde birleştiren örgütlenmeler, işçi komite ve konseyleridir. Demek ki, işçilerin ekonomik mücadele örgütlerinin gerilemesinin bir nedeni de, sınıf savaşımının ekonomik ve politik mücadeleyi birlikte ele almayı zorunlu hale getirmesidir. Sınıf savaşımını, devrim düzeyine (iktidar ele geçirme düzeyine) doğru geliştikçe, komite ve konseylerin zorunluluğu ve rolü daha iyi anlaşılır. Sendikaların varlığı ve rolü ortadan kalkmayacaktır. Sosyalizmde de sendikalar olacaktır. Ancak, devrimci krizin geliştiği koşullarda, tarihin keskin dönemlerinde, işçi komite ve konseyleri gibi tarih yapan örgütler öne

çkar. Kesin kapıpmalara doğru ilerleyen uluslararası iþçi hareketi, sınıf savaşımında büyük rol oynayan bu tip örgütlenmelerin zorunluluğunu açkça hissetmeye başladı.

Avrupa iþçi sınıfı hareketi, önceki yıllara göre büyük bir gelişme ve sıçrama gösterdi. Sistemin destekçisi konumundayken, bugün sisteme karşı eyleme geçiyor. Çünkü kapitalizm onları en yaşamsal alanlarından vuruyor. Orada sosyalist, komünist ve devrimci örgütlerin yapamadığı kapitalizm yapıyor, yaşamları ellerinden alınmak istenen milyonlarca emekçi, örgütlü olarak eylemlere yöneliyor. Avrupa'da kapitalist sınıf, kendi diktası altında sessiz sedasız boyun eğecek köpülları onlara sağlamıştı. Pimdi bu köpüller ortadan kaldırıılıyor. Bu durumda, milyonlara ulaşan kitlelerin, kapitalistlerin diktasına ve kapitalist sisteme karşı harekete geçmesinden daha doğal ne olabilir? Bu durum, Avrupa iþçi sınıfı hareketinde nitel bir değişimdir.

Avrupa iþçi sınıfının büyük bir sıçrama yapmasında başka bir etken de, burjuva devletlerin, kitleler üzerinde artan terörüdür. Devlet terörünün tüm yasal dayanakları hazırlandı. En son olarak, İngiltere'de yeni devlet terörü yasası çıkartıldı. Çıkartılan yasalar ve uygulamalar, İkinci Dünya Savaşından sonraki en baskıcı düzeyde. Bu da, İkinci Dünya Savaşında içeride kitlelere uygulanan baskıya yaklaşmak demektir. Orada devlet-tekel bütünlmesi tamamen sağlanmıştı. Bu şartlarda, devlet, faşizmi uygulayacak niteliktedir. -Ve yer yer uygulanıyor.- Devlet'in bir dizi yeni yasa çıkarması, yeni "güvenlik" birimleri kurması, diğer devletlerle bu konuda ortak örgütlenmelere gitmesi, iþçileri ekonomik ve politik mevzilerinden söküp atması, kapitalist sınıfın

ıfıların iþçi sınıflarına karşı başlatıldığı küresel iç savaştır. Bu savaş, oradaki komünistlerin ummadıkları biçimde, iþçilerin gözünü açıyor, harekete geçiriyor ve devrimcileştiriyor.

Avrupa iþçi hareketi, büyük bir canlanma ve dinamizmle ileri atıldı. Onyıllar boyu dinginlik içinde olan toplum, güçlü bir beklide gelen iþçi eylemleri dalgasıyla sarsıldı. Atıl olan güçler harekete geçti. Hareket, kısa sürede kıtaya yayılarak enternasyonal karakter kazandı. İþçi hareketinin gücünü ve etkisini anlamak için, burjuvaların yaptıkları hazırlıklara bakmak yeterli. Onlar durumun farkındalar. Yeni durumu kavramayan ve halen, önceki, yarım yüzyıllık statükocu, ılımlı, uzlaşmacı, düzene iyice yerleşmiş olan oradaki komünistlerdir. Devrimci gelişmelerin tamamen gerisinde kalmış durumdadır; bunda bir değişiklik yapmaları da beklenmemeli. Harekete geçtikleri zaman, bu, devrimi engellemek için olacaktır. Avrupa'da kitleleri başarıya götürece devrimci örgütlenme, bunun dışına çıkacaktır.

Devrimci Marksist bir çıkışın ilk köpulu, yarım yüzyıl boyunca iþçi hareketinde egemen olan "Avrupa Komünizmi"yle hesaplanmaktadır. Bu akım, fiilen çökmüş olmakla birlikte, ideolojik anlayış olarak etkilerini koruyor. Yeniden yükselişe geçen iþçi hareketi, tüm olumsuz ideolojik etkilerden kurtarılmalıdır. Devrimci bir çıkış yapan iþçi hareketi, daha iþin başlangıcındayken, ideolojik mücadele, hareketin sonrası için yaşamsaldır. Devrimci Marksist temelde çıkış yapacak bir iþçi sınıfı hareketi, devrimci etkisini tüm dünyada gösterecektir.

C.DADLI

emek-sermaye çelişkinin keskinleşmesi, sermaye saldırılarının arttığı, sınıf savaşımının piddetlendiği, devrimci krizin yükseldiği köpüllerde, iþçi sınıfının ekonomik örgütlenmesinin yetersiz kalacağı açıktır. Devrimci mücadelenin öne çıkmaya başladığı durumlarda, yalnızca ekonomik mücadele araçlarına dayanan bir örgütlenme değil, ekonomik ve politik mücadele araçlarının birleştiren örgütlenmelerin kullanılması kaçınılmaz olur. Sınıf savaşımında, iþçilerin ekonomik ve politik mücadele araçlarının kendisinde birleştiren örgütlenmeler, iþçi komite ve konseyleridir. Demek ki, iþçilerin ekonomik mücadele örgütlerinin gerilemesinin bir nedeni de, sınıf savaşımının ekonomik ve politik mücadeleyi birlikte ele almayı zorunlu hale getirmesidir. Sınıf savaşımını, devrim düzeyine (iktidar ele geçirme düzeyine) doğru geliştikçe, komite ve konseylerin zorunluluğu ve rolü daha iyi anlaşıyor. Sendikaların varlığı ve rolü ortadan kalkmayacaktır. Sosyalizmde de sendikalar olacaktır. Ancak, devrimci krizin geliştiği köpüllerde, tarihin keskin dönemlerinde, iþçi komite ve konseyleri gibi tarih yapan örgütler öne çıkar. Kesin kapıpmalara doğru ilerleyen uluslararası iþçi hareketi, sınıf savaşımında büyük rol oynayan bu tip örgütlenmelerin zorunluluğunu açkça hissetmeye başladı.

Sınıf Savaşını Burjuvaziyi "İkna" Çabalarının Boşa Çıkarıyor

Dünyayı devrim yoluyla değiştirmekten vazgeçenler, proletaryayı burjuva düzenin barışçıl-demokratik yolla değiştirmeye ikna etmeye çalışıyorlar. Bunun gerekçeleri, ülkeden ülkeye farklılık gösterse de, özde, aynı şeyler söylenir. Bu şekilde, yalnızca dünyanın değiştirilmesinde değil, günlük mücadelede de, emekçilerin sınıf savaşımından uzaklaşıyor. Sınıf savaşımına yerine, giderek sınıf işbirliğine yöneliyor. Vardığı yer ise, kapitalist düzene adapte olmaktır.

Sınıf savaşımına yerine sınıf işbirliğini, toplumsal barışın temel alan oportünizm (ve sosyal-reformizm), sınıf hareketi içinde öteden beri vardı; bundan sonra da varılmaya devam edecektir. Her çıktığı yerde bir süre sonra iflas etse de, başka bir zamanda başka görüşlerle karşımıza yine çıkacaktır; çünkü temeli özel mülkiyettir, küçük-burjuvazidir, burjuvaziden umudunu hiç kesmeyen, burjuvazinin etkisindeki emekçilerdir. Onlar, sosyalizmde bile, eski düzene dönme umudu ve çabası içinde olurlar. Sosyalist proletarya, bu gerçeği bir an bile aklından çıkarmadan ideolojik mücadeleyi sürekli vermelidir. Özel mülkiyetin ufku her yerde aşılmaya kadar da bu mücadele sürmelidir.

Oportünizm, kapitalist toplumun uzlaşmaz çelişkilerinden kaynaklı, emekçi sınıfın baskı altında tutulması ve sömürülmesi; emekçi kitlelerin yaşam koşullarının sürekli kötüleşmesi nedeniyle, proletaryanın, işin doğası gereği, düzene, burjuva demokratizme ve burjuva iyimserliğe ikna edilmeyeceğini bilir; bu nedenle işe, sınıf işbirliğinin diğer tarafı olan burjuvaziyi ikna etmeye çalışarak başlar. Burjuvaziyi "barışçıl" olmaya ikna etme oportünist çabası, 20. yüzyılın başlarında "ultra-emperyalizm" tezi ile ortaya çıktı. Bu tez, mali-sermayenin dünya çapında birleşmeye gitmesinden ötürü, savaşa gerek kalmaksızın, uluslararası ticaretin, uluslararası ilişkilerin "barış" içinde sürdürülebileceğini iddia ediyordu. Oysa ki, tam da mali-sermayenin dünya düzeyinde bu birleşme edilimi nedeniyle, uluslararası planda bir dizi sürtüşme, çelişki, çatışma ve savaş gündeme geliyordu. Her mali sermaye grubu diğerleriyle biddetli bir rekabet içindeydi. Bu koşullarda emperyalist politikanın devamı, ancak bir savaş olabilirdi. 20. yüzyılda iki dünya savaşı ve sayısız savaş emperyalist politikanın devamı olarak yapıldı. Sonra 20. yüzyılın sonlarına doğru Rusya'da iktidara gelen karışık-devrimciler, bir kere daha aynı şeyi sordular: savaşları politikanın devamı olmaktan çıkaramaz mıyız? Bu sorular soruldu ve sıralarda, ABD, Ortadoğu'ya ve Balkanlar'a saldırdı. Daha sonra ise, ABD bu saldırılarının tek tarafı dünya savaşına dönüştürdü. Burjuvaziyi ikna çabalarının vardığı yer, bir kez daha iflas oldu.

Türkiye işçi sınıfı hareketinde oportünizmin çok eski bir tarihi olmakla birlikte, 1970'li yıllardaki örnekleri, bu eğitim için tipiktir. O dönem, işçiler üzerinde ve sendikal harekette etkin olan ve sosyal-reformist bir politika izleyen oportünizm, sınıf işbirliği çizgisini somutlamak için aktif bir çaba içinde oldu. O yıllar, toplu sözleşme, grev, sigorta, sendika vb haklar sınıfı olarak yasalarla kabul edilmeyle birlikte, pratikte, kapitalistler ve devlet tarafından engelleniyordu, bu bugün de devam ediyor. Oportünist hareket bu hakları kullanmak için sınıf mücadelesine dayanacağına, hakların kullanılmasına engel olmamaları için kapitalistleri ikna etme yoluna gidiyordu. Kapitalistlere böyle seslenirdi: "Modern işveren (tıpkı Av-

rupa'da olduğu gibi) sendikalaşmayı, sendikal hakları ve işçilerinin sigortalı olmasını kabul edenlerdir. Eğer tüm bu hakları işçilere tanırsanız, o zaman, işyerinde çalışma barışı bozulmaz; işçiler bu şartlarda daha verimli olur; siz de bundan kazançlı çıkarsınız" vb. Oportünist söylem öz olarak da, biçim olarak da böyledir. Dünyanın, işçiler adına hareket ettiğini, bir sosyalist olarak davrandığını söyleyenler, aslında kapitalistlerin çıkarlarını dübünyüyor, onların paralı birer ideologu gibi davranıyorlardı. Oportünizmin politik özü, sınıf işbirliği olduğu için, o dönemki reformizm, süreç içinde, sosyalist olma iddiasından da vazgeçip, tamamen düzene karşıtı.

Önceki dönemin oportünist hareketi düzene karşıtı, ancak ekonomik temeli korunduğu için oportünizm bir politik eğilim olarak varlığını korudu. 90'lerden sonra, bu defa küçük-burjuva devrimci harekette ortaya çıktı. Bu yıllardan sonra kurulan yasal-sol partiler, tamamen sosyal-reformist bir çizgiye oturdular. Sınıf mücadelesinde öne çıkardıkları politika "barış ortamı", "toplumsal barış" vb. oldu. Düzen-içi yaşama öylesine alıştılar; burjuvazinin kabul edebileceği şeyler içinde hareket etmeyi ve politika yapmayı öylesine benimzediler ki, kendi ortamlarını sarsacak, proletaryanın her devrimci eylemini "alıştırma" ile mahkum etmeye hazır hale geldiler. İçinde buldukları ortamı korumak uğruna devrimci olan ne varsa her şeyden vazgeçtiler. Düzen-içi yaşam, düzen-içi politika ve düzen-içi örgütlenme için Lenin'in sözleriyle: "proletaryanın devrim hakkı satıldı."

Halkın özgürlüğünü, devrimci mücadelesiyle elde etmekten vazgeçip, egemen ulusla uzlaşma yolları arayan Kürt Ulusal Hareketi, egemen ulusun egemenlerini ikna etmek için her seferinde yeni bir öneriyle ortaya çıkıyor. Yapılan önerilerin özü budur: Eğer "Kürt sorunu" nun barışçıl-demokratik çözümü gerçekleştirirse Türkiye bundan kazançlı çıkacaktır. İç-barışın sağlanması bir Türkiye, Bölge'de ve Dünya'da büyük bir güç olacaktır. İç savaşta ısrar ise, ekonomiyi iyice çöküğe götürür. Bu yöndeki görüşlerini güçlendirmek için yaşamdan pek çok örnek de bulunup sıralanıyor. Hiç ümitsiz ileri sürülen görüşler dayanaksız değil; ancak Kürt Halkına özgürlük getirmez. Egemen ulus, onca "dayanaklı" çözüm önerilerine rağmen, ilhakçı politikasında ısrarlı. Olan şey, Kürt Halkının devrimci mücadeleden alışkonup, etkisizleştirilmesidir.

Oportünizm ve sosyal reformizmin tüm çabaları sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Kapitalizm, iç çelişkileri nedeniyle kaçınılmaz sonuna doğru gidiyor. Kapitalizmin ilerlemesi, çelişkilerin biddetlenmesini de birlikte getiriyor. Bu temel üzerinde hareket eden sınıf savaşımı, her gün biraz daha derinleşiyor. Kapitalizm daha yıkıcı, burjuvazi daha bir saldırgan. Karşıt kutuplarda bulunan sınıflar, böylesine biddetli bir savaşa tutulmuşken, onları "uzlaştırma" çabaları da yıkımla bitmek zorunda kalacaktır. Hiçbir sınıf, hiçbir toplumsal grup, hiçbir politik hareket de, bu kıyasıya savaşta, bu kutupların dışında kalamaz. Herkes, sonuçta, kutuplardan birinin yanında saflaşmak zorundadır.

Burjuvazi, her yerde, büyük bir hazırlık içinde. Yeni politik kararlar alıyor, askeri anlaşmalar imzalıyor, iç baskı yasaları çıkarıyor. Kırsaca, proletarya ile olan güç ilişkilerini tamamen kendi lehine değiştirmek, sonuçta egemenliğini daha uzun bir dönem sürdürebilmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Tüm bunlar artık açık olarak yapılıyor. Daha önce üstü örtülü yapılan hazırlıklar bile, bugün herkesin gözleri önünde yapılıyor. Sınıf savaşımını çöplük olarak yürütülüyor. Burjuvazi varlık-yokluk savaşımında, gücü ve neyi varsa, her şeyini açıkça ortaya koyuyor. Olup biten bütün bu gelişmeler, sınıf savaşımının hangi noktaya geldiğini bize gösteriyor. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımını uzun bir yol aldıktan sonra, nihai karşıt aşamasına gelmiştir. Bu savaşta belirleyici olan, proletaryanın kararlılığı, hazırlıkları, kısaca devrimci mücadelesi olacaktır.

C.DADLI

Toplu mezarlar ülkesinde yaşamak nedir, en çok Kürt Halkı bilir. Gözaltına alınmış, bir daha kendilerinden haber alınmayanların sayısız binlerle ölçülüyor. Çatışmalarda öldüğü söylenen, ama cenazeleri teslim edilmeyenler ise çok daha fazla. Sevdiklerinin ölü bedenlerini arayanlar, onların toplu mezarlarda buluyorlar. Hiçbir yalanın, demagoji ve göz boyamanın dindiremeyeceği bir öfkenin kaynağı, toprak altında artık yalnızca kemikleri bulunabilen insanların geride bıraktığı kavga çadırlarından yükseliyor: Biz ölmedik, ama bu kavga vazgeçerseniz, işte o zaman ölürüz!

Muğ'un Kurd Alan köyünde, korucu olmayanı reddettiler için kurbanı dizilen, yaraları ilerlemiş 3 insandan biri olan Vahdettin Yalçın, benzeri yüzlerce olaydan geriye kalmış, yaşamayı başaran birkaç tanıktan biri. Ve sözleri, çölyük olup asılıyor bilincimize: *"Elimdeki mermi parçasını çıkarmadım. 11 yıldır bedenimde taşıyorum. Ben vahşetin tanığıyım, o da benim tanığıyım. Hesaplaşmak için taşıyorum."*

Kürt Halkı, hesaplaşmak için, kurbanlı bedeninde taşıyor, öfkeyi bilemek, acıyı unutmamak için, ölülerini hiç bıkmadan aramayı sürdürmek için. Halk, güçsüz, mücadele azminden vazgeçmiş dediği. Peki ya, bütün bu katliamların, kayıpların, sorumlularıyla, tetidi çeken ellerle uzlaşmayı vaaz edenler?

Ama böylesine açılar çekilmeden, katliamlar yaşanmayan bir iç savaş dünürebilir mi? Ve bir devrimci iç savaş yaşanmadan, ezilen Kürt Halkı özgürlüğünü kazanabilir mi? Kürt Halkı, bu dersleri çoktan öğrendi, bu okulda fazlasıyla okudu. Katliamlar ve açılarla, bu açılara dayanma ve hesaplaşma gününe dek sabırla bekleme sınavlarından geçmeyen bir halk, devrim için gerekli kararlılıkta, karakter sadımlığına, sonuna dek gitme azmine tüm bedelleri göze alan adımlar atmaya hazır olamaz.

Ölenler, dövülperek öldüler. Bazen, büyük kayıpları göze alamayıp kavgasız geri çekilenlerin mücadelede yarattığı tahribat, kavgaya giriştiklerinde kaybedecekleri insanların bırakacağı boşluktan çok daha fazla olur. Bu yüzden, katliama-kırma uğramakla, devrim davası güçlenir. Ölenlerin anıları, bir sonraki kalkışmada, ayaklanan gelecek nesillere daha fazla direnme azmi veren intikam duyguları uyandırır. İntikam duygularının bir devrimde yeri olmadığı tekrarlayıp duranlar, dogmatik ve ruhsuz teorik yaklaşımlara takılıp kalanlardır. Biz, devrimin peşinde, yepyeni bir hayat kurmak için koşuyoruz. Ama geçmişle hesaplaşmadan, bu hesaplaşma ve intikam duygularının yarattığı

BURJUVAZİYLE HESAPLAŞMAK

öz azme, kararlılıkta dayanmadan, yeni bir hayat da kurulamaz. Her kim, büyük kıyımlar yaşayan halkların intikam duygularını, ılgınlık-uzlaşma adına köreltmeye çalışıyorsa, karlı-devrimin işini kolaylaştırıyor demektir.

Beyaz Sayfalarda Kan İzleri

Zana ve arkadaşları, yeni bir siyasi oluşuma giderken, yolun en başında "geçmiş unutulmuş. Beyaz bir sayfa açalım" diyorlardı. Bu sözler, Kürt Halkı adına söylenmiş olabilir mi? Ölülerini daha halen arayan onbinler, kurban yaralarını bedenlerinde taşımaya devam edenler; geçmiş hangi sevinçle unutacaklar? Tetidi çeken parmaklarla, nihayet tokalaşmanın "sevinci" ile mi? Zana ve arkadaşları, uzlaşma ve işbirliğini temel alan yeni siyasi çizgilerinde, geçmişin unutulmasını istiyorlar. Çünkü geçmiş, bugünün öfkesinin, intikam ve hesaplaşma duygusunun, uzlaşmama bilincinin kaynağıdır.

Ve bir türlü açılmıyor beyaz sayfalar, çekilen açılar üzerine bir türlü beyaz bir örtü gerilemiyor. Çünkü geçmiş, bugünde yaşıyor. Beyaz sayfayı çevirmesi istenen devletin parmaklarından halen kan sızıyor. Geçmişte kaldırılan sokak infazları, kulak ve kafa kesmeler, "faili meçhul"ler yine canlanıyor. Beyaz örtüler üzerindeki kan, daha deşer verici, intikam için daha güçlü bir çadır. Geçmiş, bugünde yaşıyor: Devrimci bir bilinç, uyanıklık, karakter sadımlılığı ve öfke olarak.

Kanlı Eller Zinciri

OHAL kalkınca her şeyin normale döneceğini vaaz edip durmuş olanlar, OHAL sonrası aklan kanları gördüklerinde, hiç olmazsa susmayı becerebilselerdi. Ama hayır; tersine, sesleri daha çok çıkar oldu. Yakınlarda, yeni vaazlarına da başlamışlardı; hani bu, koruculuk bir kalksa, hayat bayram olurdu. Ama, vaazların işbirilen umut dolu balonu bu kez çabuk patladı. Bulunan toplu mezarlarla yeniden gündeme taşınan katliam ve toplu infazlarda esas rolün, öyle korucularda falan değil, ordunun en temel kurumlarının

da olduğu bir kez daha hatırlandı. Tetidi çeken eller, seçkin, özel eğitimli birliklere aitti ama; bu eli koruyup kutsayan; takdimnamelele, yükseltilen rütbelerele, 20-30 maaş tutarlı ikramiyelerle onları birer yağılı tosunuk haline getiren, baştan aşağı tüm devlet mekanizmasıydı. Bölge savcılarından DGM'lere, kaymakamlardan Çankaya Köpüğü'ne kadar kanlı eller

zinciri, devletin her kademesinde bu tosunuklara kalın bir koruma zırhı oluşturuyor.

Olur ya, bazen, sırf intikam duygularını köreltmek için, devletin etkisiz ve yetkisiz bir kurumu, bu Meclis İnsan Hakları Komisyonu gibi, bu yaşananlar için soruşturma dileğinde bulursa, bu kalın zırhın karşısında sivrisinek vızıltısından öteye geçemiyor. Yaşamın binlerce kez ödrettiği bu dersi, bir kez daha Kızıltepe infazında görmedik mi?

Kızıltepe'de sokak ortasında infaz edilenlerden biri, henüz 11 yaşında olunca, bu alçaklığın yaratacağı infial ve öfkeden çekilen devlet, birkaç meclis üyesini apar-topar Kızıltepe'ye gönderdi. Bu vekiller, çatışma yaşanmadığını, dolayısıyla bir yargısız infaz yapıldığını rapor haline getirdiler. Peki ne oldu? Devlet bürokrasisi, el ele verip, öldürülenleri suçlu ilan etti. Tetidi çekenler ise, gelecekte karşımıza başbakanlık yakın koruması ya da müdür olarak çıkacaktır.

Devletin katliamcı karakteri, bu karakterin yalnızca bir "savaş rantçısı" çevre tarafından yaratılmadığına dair temel gerçekler, öylesine açıktır ki; ve her yaşanan olayda bu gerçekler öylesine yeniden kanıtlanıyor ki; bunları dile getirmek bile usanc verici bir fiil oluyor. Ama ne yazık ki, halkın duygularını, düşüncelerini temsil ettiğini söyleyenlerin, devletin deşirtilene ilişkin sözleri, öyle yüksek perdeden söyleniyor ki, sanki bundan başka hiçbir gerçekliğin yaşamı kısmı yokmuş gibi. Bu kesimler, tetidi çeken elleri ve bu ellerin hizmet ettiği sermaye sınıfının ku-

Kulp'ta ortaya çıkan toplu mezar

rumlarına "sempati" ziyaretlerinde bulunurken, uzlaşma için ardı ardına çadırlar yaparken; Kürt Halkına bu gerçekleri bir kez daha hatırlatmak ve bu acı gerçeklerin sözcülüğünü yapmak, erelenmez bir göreve dönüşüyor.

Çürüme Tehdi

Sadece hatırlatmak değil amacımız, aynı zamanda uyarmak. Bir halk nasıl çürür? Hesaplaşma gününü sürekli erteleyen, geçmiş silme politikasına güç veren bir halk, toprak altında yatanlarla birlikte çürür gider. Ve bir gün, aranan kemikler bile bulunamayacak denli uzun zaman geçtiğinde, işte o zaman, öfke ve intikam duyguları yozlaşır ve çürüme tamamlanır. Gerçek asimilasyon budur: Bir halkı, hafızaların silinmesi temelinde, kendi katillerine dost kılmaktır. Böyle bir halk, istediği kadar özgürce kendi dilini kullanır, kimliği istediği kadar yasal güvencelere bağlanmıştır olsun. Tetidi çeken elleri ve onları koruyan ellerin takdirini, kabülünü kazanmaktan başka bir şey düşünmeyen bir halk; hesaplaşmayı ve intikamı tümayle bir kenara bırakan bir halk, kendi kimliğini en güçlü yasalarla bile koruyamaz. O halk, zaman içinde çürümeye, yok olmaya, asimile olmaya kendi kendini mahkum etmiş demektir. Hiç kimse, hiçbir güç, Kürt Halkına kendi mezarlarını kazdıramayacak. Bir ulusu, başkalarının kazdığı mezara şödramazsın, ama ulus kendi mezarını kazmışsa işte o zaman ölmeyi, yok olmayı hak eder.

Daha nice toplu mezarlar bulunacak, yenileri açılacak. Başkalarının açtığı mezarlara Kürt Halkı, öfke ve intikam tohumları ekecek. Bu bir iç savaş. Halkın öfke dolu duygularını, "akan kan dursun" diyerek bastırmaya çalışanlar, sonuçta bu halkı yok olma götürürler. Bu iç savaşta akan kanın durmasını, öfkenin ve hesaplaşma duygularının yatışmasının tek yolu var. Tetidi çeken

yan zırhı parçalamak. Yoksa kan durmayacak. Kürt Halkı, kendi kendini çürütmedikçe, kendi kendini asimile etmedikçe, bu kan durmaz, akar! 11 yılın bedenlerden akar, kesilen kulaklardan...

Reformist İttifaka Soldan Destek

Hesaplaşma için bedeninde kurbanlarla yaşayan halkın gerçek duygularıyla, onlara öncülük edenlerin politik yolu arasındaki uçurum, bu çelişki, kendine devrimci bir çözüml bulmakta bu kadar gecikmeyebilirdi. Eder bu yalpalayan önderliğin "soldan", "devrimci" söylemlerle süslü destekçileri olmasaydı. Bu destek, Kürt Halkının sürekli yalpalayan öncülerine, güçlendirilmiş zeminler sağlıyor.

ÖDP, EMEP, SDP gibi yasal reformist partilerin sunduğu bu destek yetersiz gelmiş olacak ki, şimdi aradaki boşluğu ESP dolduruyor. Kürt Halkıyla buluşmak için yürüyüp yapan ESP'nin öne çıkardığı taleplere bir bakın! Demokratik Toplum Hareketi'ni bağlayan Zanalarla ya da yalpalayıp duran Kongra-Gel öncülerinin öne sürdükleriyle arada bir fark var mı? Bu yürüyüp, Kürt Halkının yalpalayan öncüleriyle buluşma yürüyüşü oldu. Talep listesinde en sona bırakılan ve utanma belasına konulduğu belli olan "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı" ilkesi bile, diğer taleplerle birlikte ele alındığında, "yasal düzenleme" kapsamında duruyor.

Koruculuğun kalkması, OHAL makinesinin (ne demek şimdi bu!) dağıtılması, kirli savaş suçlarının yargılanması gibi talepler, burjuvaziyi hiçbir temel konuda rahatsız etmeyecek konular. Neden rahatsız olsun ki burjuvazi? OHAL'i kendileri kaldırdılar. Bu "makine" sözcüğü de, sermayeye anlaşılmaz gelecektir ve iyi tanımlanmamış her talebi ucundan çekilip kendine uydurmada usta olan sermaye, kendilerince kullanabilecekleri bu anlaşılmaz terimi önlerine talep diye sunanlara kızmak ne kelime, mütepekkir olacaklardı. Koruculuğun kaldırılması ise, zaten burjuvazinin uzun bir süredir içinde yürüttüğü bir tartışmadır.

Kirli savaş suçlarının yargılanması mı? Tabii, zaten kayıplar ve açılan toplu mezarlar hakkında adli soruşturmalar sürüyor. Ve onlarca yıl daha sürmesi için bürokratik tüm mekanizmalar hazır, "suçların yargılanması" talebinden, burjuvazi niye kaygı duysun?! Kürt Halkının yalpalayan öncüleri de, burjuvaziyi hiçbir ciddi konuda sıkıştırmamaya gayret ediyor. Hatta Avrupalara gidip, "Sistematik

işkençe yok" deme gereği duyuyorlar. Bizden söylemesi.

Biz, hesaplaşma ve intikam duygularını bir devrim için kaldıraç haline getirmenin öneminden bahsederken, gödüslerini yumruklayarak, "Biz de hesaplaşmak için alanlarda yız!" diye haykırmaya hazırlananlara sorayım: "Canlı kalkan"lardan ne haber? Hani bu, hesaplaşmanın tek yöntemi olan iç savaş yükselen gerillayı, "çatışmalar dursun" diyerek tasfiye amacı güden; gerilla faaliyetlerini devrimci ayaklanmalarla güçlendirmek yerine, halkın bütün dikkatini "çatışmasız bir ortam yaratılması"na çekmeye çalışan "canlı kalkan"lardan bahsediyoruz.

Gerçek Dostlar

Kürt Halkında güven duygularını yaratmak, en başta enternasyonalist komünistlerin ve sosyalizmle karşı mücadele veren herkesin görevi. Kürt Halkı bu güveni sadece devrimci komünistlerde ve sosyalizmden ayrılmış devrimcilerde bulabilir. Karakter eksikliği ile sakatlanmış reformistlerin güven duygusu yarattığı nerede görülüyor? Hele ki, Kürt Halkı gibi, sert savaşların deneyiminde elde edilen devrimci bir bilinç karşıсында!..

Kürt halkını, geçmişini unutturarak, faşist devletle barıştırmak isteyen Kürdistan reformistlerinin Türkiyeli reformistlerle güç birliği yapmalarını rastlantıdır ne de boşunadır. Bu iki ülke reformistlerinin ittifakıdır. Bu ittifak iki ülkenin emekçi halklarını faşist devletle uzlaştırma ittifakıdır.

Kürt Halkı gerçek dostlarının iki ülkenin devrimci komünistlerinde; bu nitelikteki komünistleri aynı örgüt çatısı altında toplayan Leninist Parti'de bulabilir. Leninist Parti, tarihi boyunca izlediği politikaları, pratiği ve düşünceleriyle bu güvene layık tek parti olduğunu kanıtlamıştır.

Kürt Halkına karşı katliam, öylesine yaygın yürütüldü ki, hesap sorma ve intikam için yaşamak, milyonlarca insanı kapsayan bir duygu birliği yarattı. Halkın karakterine kazandı. Bu duyguyu oradan sökülüp almaya çalışanlar, bu halkı kaynaştıran temel ödelerden birini bozmuş olurlar; bu halkı çürütürler.

Faşist devleti bütün kurumlarıyla yıkan bir devrimci iç savaş yükseltilmediği müddetçe; kurbanlanan bedenlerde ve topraktan çıkan kemiklerde şifada devam eden intikam, hesaplaşma duyguları son bulmaz.

Özgürlük hakkı bu duygularla ve özgürlük tutkusuyla yürütülecek bir iç savaşla ancak elde edilebilir. Sadece özgürlük hakkından vazgeçenler ve kölece yaşamaya razı olanlar iç savaştan kaçınabilir. İki ülkenin reformistleri, Kürt Halkına iste bunu tavsiye ediyorlar. Leninist Parti ise, özgürlük hakkı için savaşmayı, kölelik altında yaşamaya son vermek için iç savaş yükseltmeyi öneriyor.

eli kırmak, onu koru-

"HAK ALMA" TEMELİNDE BİRLİK...

NEREYE KADAR?

Karşımıza sık sık, moda haline gelen söylemler ve sorunlar çıkartılıyor. Üzerinde enine boyuna düpünülemiş, harççı-alem fikirlerle bezeli, bu nedenle gerçekliğin yalnızca bir yönünü içeren, menzili kısya ama çok ses çykaran arkebüz mermilerine benziyorlar.

İçki sınıfı, hemen her yerde eyleme geçmeye başladığı ya, arkebüz tüfekleri de gürültülerini moda söylemlerle yayıyorlar. Pimdiki moda sorun, içki sınıfının birliğidir. Sermayenin saldırıları, aynı dönem içinde arka arkaya bütün emekçi kesimlere yönelince, bölük-bölük ve ardı ardına emekçilerin öfkesi alanlara yansıyor, içki ve emekçilerin hareketini birleştirme sorunu gündeme gelip oturdu. Büyüyen bir hareketin sorunlarını kavrayacak çapta fikirlere sahip olmayanlar ise, moda söylemlerle bu açıklarını kapatıyorlar. Bu söylemlerin bir tanesi olan "Genel Grev" e ilikin görüşlerimizi açıklıyorduk. Pimdi, "Sınıfın Birliğı" sorusunda dile gelenlere bakalım.

Sınıfın birliğıne ilikin fikirler, hemen hemen tümüyle sendikal sınıflar içinde tartışılıyor. Dağınık, bölük-pörçük olan hareketin neden birliğıde kavunmadığı sorusuna cevap olarak genelde söylenenler, sendikal bürokrasinin niyetsizliğı ve hantallığı, yasal engeller düzeyinde ele alınıyor. Burada, sorunun salt fiziki birlik düzeyinde ele alındığı çok açıktır. Sendikalizm, sınıfın birliğıni salt fiziki birlik olarak ele almaktan kurtulamaz.

Oysa bir marksist, bu soruna öncelikle hareketin nitel birliğı yönünden bakar. Sınıf hareketinin nitelikçe farklı olan biçimlerini, ekonomik, siyasi ve teorik biçimlerini birleştirmek, marksizmin kurucu ustalarının, sınıf öncülerine gösterdiği esas görevdir.

Köylüler Savaşı adlı kitabına 1874 yılında yazdığı önsözde Engels, o günün İngiliz ve Alman içki sınıfının gücünü karşılaştırdı, teorik mücadelenin, ekonomik-siyasi mücadele kadar, aynı düzeyde önemine atıfta bulunuyordu. Kusursuz sendikal örgütleriyle İngiliz içkileri, bu temelde yaratılan birliklerinin, teorik sorunlar karşısındaki kayıtsızlıklarını nedeniyle, pek bir ilerleme göstermemelerini örnek gösteriyordu. Söz konusu politik sorunlar olunca, İngiliz içkilerinde birlik diye bir şey kalmıyordu ve bu ya da bu sermaye partisinin peşine takılmaktan kurtulamıyorlardı. Oysa aynı dönemde Alman proletaryasının öncüleri, ekonomik-siyasi-teorik mücadeleyi birleştirerek, bu tek merkezli saldırıyı, hareketin yenilmez gücünün kaynağı haline getirmişlerdi. Böylece nitel birlik kazanmış olan içki hareketi, Engels'in deyişimiyle: "hesapta olmayan

adlı sınıflar ya da büyük olaylar; onlardan daha çok cesaret, daha çok karar ve daha çok enerji istediğı zaman pusatlanmış ve hazır olacaklardır."

Engels'in sözleri derslerle doludur ve '70'li yıllarda çok geniş bir toplumsal zemine kavun, 15-16 Haziran'ı yaratan, DGM boykotları gerçekleştiren içki sınıfının, 12 Eylül gibi adlı sınıflar karşısında neden hazır olmadığına cevabını da içeriyor. "İçki-Emek-Özgürlük" birliğinin sınıfları içinde, ekonomik ve politik mücadeleyi birleştirmeyi bağırdığı halde, teorik mücadeleyi savsaklayan içki sınıfı hareketi, DİSK gibi devrimci araç, CHP'nin ardına takılmaktan kaçınmıyordu.

Son 15 yıl, bu konuda daha da gerilere düğüldüğüne tanık oldu. '70'li yıllarda devrimci içkiler, MİSK gibi faşist sendikaları fabrikalara sokmamak için büyük kavgalar veriyorlardı. Ne var ki Kamu-Sen örneğı, son yıllarda bu konuda ne denli geriye düğüldüğüne göstermeye yeter. Kuruluşunda Abdullah Çatlı gibi eli kanlı faşistlerin bulunduğı bu karşı-devrimci sendikaların, devletin lütufkar yardımlarıyla üye sayısını biririldi ve bugün EP (Emek Platformu) eylemlerinde boy gösteriyor. Peki, KESK, bu alçaklar güruhunu tefhir ve tecrit etmek için ne yaptı? Hiçbir şey. KESK'in siyasi sorunlardaki bu kayıtsız tavır, hemen bütün sendikalara sinmiş durumda. Çünkü, "emekçilerin-içkilerin birliğı" adına, teorik mücadeleden de vazgeçtiler, politik mücadelelerden de. Oysa, '70'li yıllarda içki hareketine güç ve yaygınlık kazandıran, gerici karşılarındaki kararlı tutumuydu.

Burada suç içkilerde değil, onların çok kötü öncülerindedir. Sınıfın birliğı adına, onu, "en geniş kapsayıcıya sahip" ekonomik-sendikal alanda ve bu anlayışın özeti durumuna gelen "hak alma" mücadelesinde sınırlı tuttukça, bu öncüler aslında sınıfın birliğıni bozduklarının farkına varmıyorlar.

"Hak Alma" Mücadelesi, Hareketi Dağılmaktan Kurtaramaz

Bugünkü koşullarda, hak alma mücadelesinin, içki-emekçi hareketinin birliğıni sağlamaya yetmeyeceğini, hatta giderek onu dağıtacak koşulları hazırlayacağı söylediğimizde, kimilerinin bunu çok garip karşılayacağı, kimilerinin de irkileceğini tahmin ediyoruz. Açıklayalım.

Birincisi, ekonomik ve sendikal kavrayışa sıkışmışlığı ifade eden "hak alma" birinci, Hollanda peyniri gibidir, bolca bulunan boşluklara, çok daha geniş bir etki yaratma aracına, gelenek-

sel düşünme alışkanlıklarına dayanan burjuva ideolojisi gelip oturur. Hak alma bilinci, sınırlı politik nitelikleriyle, burjuva politikasının son derece kıvrak manevralarına kurban gitmeye hazırdır. Emekçiler, "Bu hakkı size ben vereceğim" diyen burjuva partinin peşine koçacak duruma gelir. Oportünizm eder, "Hele bir hareketi başlatayım, süreç içinde işçiler devletin ve burjuva partilerin niteliğini nasıl olsa mücadele içinde öğrenir" derlerse -ki bunu pratikleriyle dile getiriyorlar- o zaman onlara, bu su katılmamış Menşevik taktiklerin, hareketi hiçbir yere taşıyamayacağı söylenerek cevap vereceğiz. Gerçekte "hak alma" temeline sıkıştırılmış hareket, işçi sınıfının politik uyanıklığını törpüler, politikaya yabancılaştırır; onu hak sözü veren her burjuva zehirin satışına açık hale getirir.

İkincisi, sınıfın birliği, öncüler, ama özellikle işçi sınıfının kendi içinden çıkardığı öncüler sayesinde gerçekleşir. Öncülerini çıkarmayan, yetiştirmeyen bir hareket, birliğe ulaşamaz. Oysa, "hak alma" bilincinin sınıf içinde gelişmesi için, hiç de öncüye gerek yoktur. İşçiler, birebir yaşadıkları cehennemli çalışma koşullarında, sürekli baskıların ve aşağılanmaların ortasında bu bilince zaten "kendiliğinden" erişiyor. Çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlanan onlarca işçi mektubuna, röportajlara bir bakın: Hemen hemen kendiliğinden bir yönelim işçi ve emekçilerin sömürüye, baskıya ve aşağılanmalara karşı nasıl ayağa kalktıklarını ve harekete geçtiklerini göreceksiniz. Eder sınıfı, "hak almak" gibi, hiç de öncülere ihtiyaç duymadığı geri bir aşamada tutmaya çalışırsanız, sözü edilen "birlik", yalnızca mesleki birlik olur ve mesleki bölünümünün bölücü etkisini, kendiliğinden hareketin önüne çıkarmış olursunuz.

Birliği yaratmanın birinci koşulu, sendikal siyasetin "hak alma" kısır döngüsünü kırmaktır. Oportünizm, hareketin henüz bu "kısır döngü"yü kıracak olgunluğa erişemediğini söylemeye kalkışmaktır. Lenin'in 1902 yılında kaleme aldığı şu satırlara bir bakalım:

"Ama bu hareketin deneyimlerinden yararlanabilmek ve ondan pratik dersler çıkartabilmek için şu ya da bu eksikliğin nedenlerini ve önemini iyice anlamamız gerekir. Bu nedenle, 1895-1898 döneminde faal olan sosyal-demokratların bir bölümünün (belki de hatta çoğunluğunun) haklı olarak o zaman bile, 'kendiliğinden' hareketin hemen başında, en kapsamlı bir programla ve en militan taktiksel çizgiyle çıkmanın olanaklı olduğunu düşündükleri olgusunu belirtmenin büyük önemi vardır." (Ne Yapmalı, syf.40)

Lenin'in sözünü ettiği "en militan taktiksel çizgi"nin ne olduğunu yine kendisinden öğreniyoruz. Aynı yerde Lenin, 1895 yılında çıkardıkları ilk işçi gazetesinin başyazısında, Rusya'daki işçi sınıfının tarihsel görevlerini özetlediklerini ve "siyasal özgürlüklerin gerçekleştirilmesini bu görevlerin en başına" koyduklarını özellikle hatırlatıyor. Sosyalist hareketin -ne yazık ki çoğunluğu- ne yapıyor, görevlerin en başına neyi koyuyorlar? Asgari ücret, çalışma saatleri, sendikal ve sosyal hakları...

Sınıfın politik öncüsü, sınıf mücadelesinin henüz yeni uyanmaya başladığı dönemlerde bile, iktisadi taleplerle (ya da "hak alma" mücadelesiyle) yetinemez. Öncü her zaman, işçi sınıfının, en uzak nihai hedefler (komünizm) için ve en yakın siyasi hedefler (devrimci iktidar) için bilinçlendirip uyandırmakla, bu yönde ajitasyon yapmakla görevlidir. Sınıf içinde, devrimci iktidar hedefini, tıpkı komünizm gibi, belirsiz bir geleceğe erteleyip pratik bir sorun olmaktan çıkartan oportünizmle mücadele eder. Bugüne

dek, işçi sınıfı içinde ajitasyon yürütenlerin büyük bir çoğunluğu, çalışmanın bu yönünü her zaman savsakladılar. Üstelik, sınıf hareketinin en başında değiliz. Hareket son 35 yılda öylesine muazzam birikimler elde etti, öylesine çok deneyimlerden geçti ki, şimdi devrimci iktidar konusunda sınıf içinde ajitasyon yürütmek çok daha elverişlidir.

"Bütün İktidar Emeğin Olacak" Piarının Birleştirici Gücü

Yalnızca işçi sınıfının ekonomik koşulları değil, bütün siyasal koşullar da, sınıf içinde devrimci iktidar ajitasyonuna güç katıyor. Bütün sınıf ve katmanları derinden etkileyen kriz, sermayenin egemenlik bunalımı, işsizlik ve sefalet koşullarının korkunç bir toplumsal yara haline alması; toplumun tüm dokularını bozan çöküş; üst üste yığılan politik sorunların burjuva egemenliği tank-tüfek siyasetine zorlaması, ulusal sorunun çözümünün kendisini dayatması, dünyada yaşananlar ve bütün bunların sonucu olarak hemen her yerde sözü edilen "toplumsal patlama"nın daha şimdiden başlamış olması... İşte bunlar, sınıfın önüne, pratikte devrimci iktidar sorununu koyuyor. "Bütün İktidar Emeğin Olacak" piarı, işçi sınıfının birleşik devrimci mücadelesini yaratacak olan çalışmaya ve örgütlemeye ilkelerimizi, politik yönelimimizi ortaya koyuyor.

Sınıfın birliğinden bahsedilen yerde, bu birliğin niteliğinden, yani devrimci birliğinden bahsetmemiz gereklidir. Uzun yıllardır bu topraklar üzerindeki sınıf savaşımının kırmızı bir perit gibi boydan boya geçen ve ana rengini veren esas politik olgu, iç savaş olgusudur. Ve işçi sınıfı, sadece kendisini ilgilendiren ekonomik sorunlar kadar, bu politik ortamdan da etkileniyor. Çünkü iç savaş, toplumun şu ya da bu kesimini değil, tüm sınıfları iki ayrı kutupta toplandırmaya zorluyor. Hemen her önemli olayda yaşanan bu kutuplaşmalarda işçi sınıfının kayıtsız kalabileceğini sanmak budalalıktır. Kaldı ki sermaye sınıfı, gerici sendikalar eliyle, sınıfı bizzat kendisi politize ediyor.

İç savaş koşullarında, işçi sınıfının tümünü aynı saflarda harekete geçirmenin olanaklı olmaz. Ama eder en geri ekonomik haklar için, sendikal haklar için, asgari ücret için, vs. sınıfı harekete geçirmeyi önünüze koyarsanız, en çok sendikal çerçevede bir birlik ortaya çıkar. Ve hareket, bu kısır döngüden çıktığı anda, iç savaşta karşı-devrimin taban haline gelenlerle diğerleri arasında bir "birlik" hemen bozulacaktır. Ve açıkçası devrimcilerin böyle birliklerin bozulmasına üzülme hakları yoktur. Daha dün sendikal haklar için diğer sendikalarla birlikte alanları dolduran Eğitim-Sen, anadilde eğitim sorunu bahanesiyle kapatılmak istendiğinde, kaç sendikadan destek görebildi? İşçi ve emekçilerin politik alandaki bu parçalanmışlığı bir olgudur ve sınıf hareketinin güçlenmesinin yolu, tam da bu politik alandaki kavgayı yükseltip-yaygınlaştırmaktan geçer. Politik alandaki kavgayı yükseltecek, ona bir acil hedef, somut görev kazandıracak olan piar: "Bütün İktidar Emeğin Olacak" piarıdır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi uzun yıllardır devrimci iktidar hedefini; "Bütün İktidar Emeğin Olacak" piarıyla, işçi sınıfı ve diğer emekçiler arasında yaygınlaştırmak için çalışıyor. Şimdi bu çabayı on kat arttırmanın zamanıdır. İşçi sınıfı hareketi yaygın ve derin bir devrimci yükseliş yaparken, sınıfın yeni yeni bölükleri, daha önceki dönemin birikimi üzerinde yükseliyor. Leninistler, bir yandan sınıfın en ileri bölükleriyle, diğer yandan da bu yeni unsurlarla doğrudan ilişkiler kurarak, "sınıfın birleşik devrimci gücü"nü örmelidirler.

Deprem Değil KAPİTALİZM YOK EDİYOR!

İnsanlık doğa yasalarını öğrendikçe, ona hakim olmayı, ondan yararlanmayı da öğrendi. İnsanlıkla doğa arasındaki savaşı, bilimin ve teknolojinin gelişmesiyle insanlık yararına değişti. İnsanlık doğa yasalarından yararlanmayı öğrendi, ama sınıfly toplumlarda üretim araçlarının özel mülkiyeti, beraberinde, bilimin ve teknolojinin de özel mülkiyetin denetimi altına girmesini getirdi. Dolayısıyla bugün, sermaye daha fazla kâr uğruna, bilim ve teknolojiyi sadece kendisi için kârlı olan alanlarda kullanıyor. Kendisi için kâr getirmeyen her bilimsel gelişmeyi kasalarında, kilit altında tutuyor. Ülkel komünal toplumdaki sonraki sınıfly toplumlardan köleci toplum ve feodal toplumdaki ilk yıllarına kadar doğa böylesine tahrip edilememişti. Kapitalist toplumda, önceki toplumlarda hiç olmadığı kadar gelişen bilim ve teknoloji, sanayinin yüksek oranda gelişmesine neden oldu. Sanayi ile birlikte gelişen kapitalizmin daha fazla kâr hırsı, bir yandan artı değer sömürüsünü gittikçe arttıran emekçi halkların fiziken ve ruhen çökmesine, bir yandan da kapitalistlerin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını kendi çıkarları doğultusunda kullanmasıyla doğanın tahribatına yol açtı, açıyor.

26 Aralık 2004 Güney Asya'da meydana gelen depremde oluşan dev dalgalarda boğularak ölen onbinlerce insan, emperyalist-kapitalist sistemin daha fazla kâr hırsı

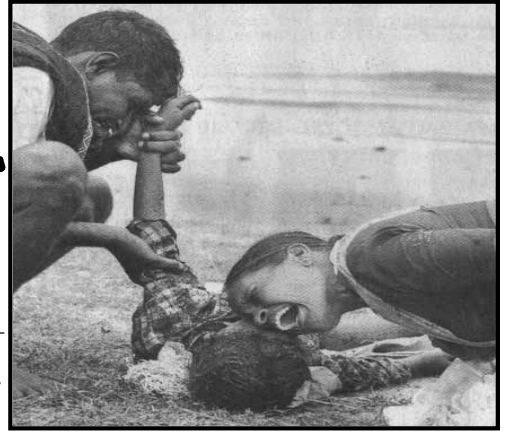

10

nın kurbanı oldular. ABD Ulusal Okyanus ve Atmosfer Dairesi (NOAA)'nde çalışan bilim adamları, depremin olacağını ve kaç metrelik dalgalar yaratacağını önceden bilmelerine rağmen, tsunamilerden etkilenmesi muhtemel hiçbir ülkeye haber vermediler. Ama Hint Okyanusu'ndaki en büyük ABD üssünün bulunduğu Diego Garcia Adası'na haber verdiler ve bu üs, dev dalgalardan zarar görmedi. Bilginin alış-veriş nesnesi olduğu emperyalist-kapitalist sistemde, sermaye, bu bilgiyi satamıyorsa, karşılığında herhangi bir çıkar sağlayamıyorsa, vermez. Binlerce değil, milyonlarca insanın ölecek olmasının umursamaz. Tersine, sermayenin kâr yasalarına aykırıdır. Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri, ellerindeki teknolojiyle daha önceden bildikleri, bilebilecekleri ve önleyebilecekleri halde, sınıfsal kaygılarıyla hareket ettiler (başka türlü düşünülemez) ve bir katliama sebep oldular. Dünya halkları, burjuva sınıfın kanlı yüzünü bir kez daha gördü.

Halbuki Pasifik Okyanusu'nda son 50 yıldır kullanılan erken uyarı sistemlerinden, sadece iki tane Hint Okyanusu'nda olsaydı, sayıları yüzbinlerle ifade edilen bu kadar insan ölmeyecek, binlercesi evsiz barksız kalmayacak ve açlıkla, hastalıkla yüz yüze gelmeyecekti. Ama olamazdı. Çünkü bu erken uyarı sistemlerinin maliyeti 500 bin doları buluyor. Emperyalistler ve işbirlikçi Güney Asya sermayedarları için, kâr getirmeyen gereksiz bir masraf. Ve dahası, Tayland ve Hindistan silahlı kuvvetleri, dalgalardan iki saat önce haberdar olmalarına rağmen, bölgede gelişkin olan turizmin olumsuz etkileneciği gerekçesiyle halkı uyarmadılar.

Endonezya, Sri Lanka, Tayland, Hindistan (depreden en çok etkilenen yerler) gibi ülkelerin burjuvazisinin, tüm olanaklarını, ülkedeki sınıf savaşlarının kendi lehlerine çevirmek için kullanmaları gerekiyor. Bu onların varlık-yokluk savaşları. Özellikle Hindistan, kendi emekçi halklarına karşı yürüttüğü sınıf sa-

vahının yanında, sık sık nükleer denemeler yaparak çevre ülkelere gözdağı vermekten geri durmuyor.

Emperyalist-kapitalist sistem çöküşünü durdurma, egemenliğini yeniden tesis etme, dolayısıyla ömrünü biraz daha uzatma amacıyla bağlattığı 3. Dünya Savaşını, bir türlü kendi lehine çeviremezken, kendi yol açtığı bu tür "doğal afet"lerden medet umacak hale geldi. İster savaşlarda olsun, ister böylesi "doğal afet"lerde olsun, yıkım, sermaye için yeniden yapılanma demektir. Bu da, himdilik yardım kampanyalarıyla halkların gözünü boyamaya çalışan emperyalist sermaye için yeni kârlar, bu ülkelerdeki sınıf savaşlarının yönetmek için yeni fırsatlar demektir. Bölgeyi incelemek için özel uçağıyla Güney Asya'ya giden Colin Powell'in gördüğü manzara karşılığında "savaştan da beter" değerlendirmesini, böyle anlamak lazım. Yoksa neden ABD acil yardım malzeme sevkiyatını ABD Pasifik Komutanlığı yapıyor olsun.

Emperyalist-kapitalist sistem, kısa tarihi boyunca milyonlarca insanın ölümüne, milyonlarçasının evsiz, işsiz, aç kalmasına sebep oldu, oluyor. Bütün bunlar, dünyada, Güney Asya'da ve ülkemizde yoksul halkların öfkesinin derinleşmesine, sınıf savaşlarının yükselmesine hizmet ediyor. Kapitalist sistem bir kez daha kendi asılacığı i-pi kendi öriyor.

Dünya işçi sınıfının ve emekçi halklarının emperyalist-kapitalist sisteme duydukları öfkeyi örgütlemek, tüm ülkelerin, proleter, komünist güçlerin acil görevidir. İnsanlık kendi soyuna, kendi geleceğine sahip çıkmak zorundadır. Üretim araçlarının toplumsallaşması, bilimin ve teknolojinin de toplumsallaşmasını ve insanlık yararına kullanılmasını getirecektir. Ancak, özel mülkiyetin son bulması, üretim araçlarının, bilimin, teknolojinin toplumsallaşması, insanlığın geleceğini garanti altına alabilir. Tarihsel gelişme bu yöndedir.

**Y.E.Mücadele Birliği Okuru/
AKDENİZ**

Demokratik Kitle Örgütlerinde Devlet Operasyonu

Yzmir Barosu yeni yönetimi, aynı zamanda İnsan Hakları Günü olan 10 Aralık tarihinde Ypkenceyi Önleme Grubu'nun faaliyetlerini durdurdu ve bu grubun bağlatmış olduğu "Ypkencenin Önlenmesinde Hukukun Rolü" projesini de askya aldı. Ypkenceyi Önleme Grubu, 30Aralık 2001 tarihinde, bir grup avukat tarafından ypkence ve kötü muameleye maruz kalmış insanların tespiti, bunların durumunu kayıt altına almak ve gerekli hukuksal işlemleri başlatmak ve takip etmek üzere kurulmuştu. Yzmir Barosu'nun yeni yönetimi, bu çalışmayı yürüten avukatların görüşüne başvurmayarak gerek dahi görmeden, hatta onlardan gizli bir şekilde, bu kararı almış ve uygulamaya koymuştur. Avukatların "darbe" olarak nitelendirdiği bu olaydan kısa bir süre sonra, baro yeni yönetimi, bu kez, Ypkenceyi Önleme Grubu'nun çalışma odasına gece yarısı baskın yaparak, odayı tamamen boşaltmış ve 539 ypkence ve kötü muameleye maruz kalmış insanın dosyasını bilinmeyen bir yere götürmüştür.

Yzmir'de yaşanan bu gelişme, tekil, e-gemenlerin söylemeyi pek sevdiği bir sözcükle söyleyecek olursak "münferit" değildir. Bu, sermaye tarafından başlatılan çok kapsamlı bir saldırının ilk somut adımıdır. Devlet, devrimin sıçramalı gelişimini engelleyebilmek için sadece devrimci kurumlara saldırarak kalmıyor, demokratik kurumlara da saldırıyor. Devrimci ve demokratik örgütlenmeleri dağıtmak amacıyla başlatılan bu saldırı çok yönlüdür. Saldırı sadece baro yönetimlerini ele geçirmekle sınırlı kalmayacaktır. Bunu TTB, TMMOB, KESK vb'nin izlemesi iştin bile değildir. Baroda yaşananları bir seçim olarak değerlendirmeli. Bu, iştin görünen kısmıdır. Aslında olan, seçim adı altında darbedir. Devlet, Demokratik Kitle Örgütleri'ni kapatmak, olmaları varolanların yönetimini ele geçirebilmek için gizli bir plan yürütüyor. Yeni seçilen kimi baro yönetimlerine YP'li ve CHP'lilerin gelmesi, bu öngörüü doğruluyor. Sermaye, iktidarını pekiştirebilmek amacıyla, devrimci mevzilere saldırıp, buraları birer birer ele geçirmeyi planlıyor. Ve bu operasyon, bizzat Genel Kurmay eliyle yürütülüyor. Milli Güvenlik Kurulu'nda Genel Kurmay, bu tür kararları hükümete dikte ediyor ve hükümet bunları harfiyen yerine getiriyor. Büyük sermayenin yönlendiriciliğinde, devrimci mevzileri düşürmek ama-

çıyla giripilen bu operasyonun iyi bir şekilde tefhir edilip, ipliğini pazara çıkarmak gerekiyor. Aynı zamanda bu tür saldırılara karşı devrimci uyanıklığı bir an olsun elden bırakmamak, kaybedilen

ya da kaybedilmesi olası olan mevzileri yeniden ele geçirmek için çok çetin bir mücadeleyi göze almak gerekiyor. Elimizi bağlayıp oturmak, gelişmeleri hiçbir şey yapmadan seyretmek, bizleri tarih karşısında telafisi mümkün olmayan ağır sorumluluklarla karşı karşıya bırakır.

Saldırı Emperyalist İlhak Politikasının Bir Parçası

Bir baro yönetiminin değiştirilmesinin emperyalist ilhak politikalarıyla bağlantılı kurmak, belki ilk anda zorlama bir mantık gibi görülecektir ki, saldırının zamanlaması ve hedefleri çakışmaktadır. Sermayenin küreselleşmesi, daha doğrusu bu söylemle emperyalist sermayenin tüm dünyayı kendisine bağlamış hale getirme eğilimi ile birlikte "iyi yönetim" adı altında Demokratik Kitle Örgütleri'ne müdahale edilmeye başlandı. Üçüncü dünya ülkelerinin bağlanışını derinleştirmek amacıyla emperyalist-kapitalist devletler, en ufak bir çatlak sesin çıkarmaması için deyim yerindeyse yolu düzlemeye çalışıyorlar. Örneğin GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) ile meslek kuruluşları, emperyalizmin siyasi ilhakının sıçrama tahtasına haline getiriliyor. Başlıca Dünya Bankası'nın çektiği finans kuruluşları, bunun için özel fonlar ayırıyorlar. Bu fonları kullanabilmek için Demokratik Kitle Örgütleri'nin belli bir kalıba girmeyi kabul etmeleri gerekiyor. Belli başlı örgütlenme ve mücadele ilkelerini koruyarak bu fonlardan yararlanmak mümkün olmuyor. Emperyalizm giderek bir iç olgu haline gelmiştir derken kastettiğimiz tam da budur. Artık emperyalistler bağlanış ülkelerin ekonomik, sosyal ve siyasal yaşamın bütününe doğrudan kontrolleri altına alıyorlar.

Bir dönem yapılan Demokratik Kitle Örgütleri mi yoksa Sivil Toplum Kuruluşları mı tartışması da bununla ilgilidir. Sadece ad üzerine bir tartışma gibi görünen bu hal, aslında daha büyük gerçekleri örtüyor. Sivil Toplum Kuruluşları adlandırması Non Government Organisations (hükümetin içinde yer almadığı örgütlenmeler) anlamı taşıyor. Ve hükümet tarafından kurulmaması her türlü örgütlemeyi kapsıyor. Bu durumda aynı çuvalın içine birbirine taban tabana zıt şeyler konuluyor ve "el çabukluğu marifet" denilerek ortaya mücadele hedef ve perspektifleri sulandırılmış, biçimsiz yapılar çıkıyor. Bu ad-

landırmanın sadece kendisi bile at izini itizine karşıtmaya yetiyor. Demokratik Kitle Örgütleri, mücadele hedef ve ilkeleri belli olan örgütlenmelerdir. İçlerine kimse elini kolunu sallayarak giremez, Demokratik Kitle Örgütleri ne üye olmak, burada çalışmak isteyen herkes, belli kriterlere sahip olmalıdır. Ancak Sivil Toplum Örgütleri için bu tür kriterleri öne sürmek dahi mümkün değildir. Bir vakıftan, derneğe kadar çok geniş bir yelpazeyi içine alan Sivil Toplum Örgütleri'nin mücadele hedef ve perspektiflerini belirlemek de kolay olmayacaktır.

"Kadrolaşma" mı?

AKP Hükümeti'nin gündeme getirdiği Kamu Yönetimi Temel Yasası ve bunun bir parçası olan Personel Rejimi Yasa Taslağı, kamuoyunda daha çok "Kadrolaşma" çabaları olarak ele alındı. Bir defa bunun çok iyi bilinmesi gerekiyor: Bugünkü AKP Hükümeti, devlet iktidarının atmosferine izin vermedi adınların dışında tek bir adım dahi atmaz. Tıpkı, Türkiye'nin uluslararası alanda efendisi ABD'nin izni olmadan tek bir adım atmayacağı gibi. AKP, böyle bir adım atmayacak bir parti olduğu için iktidara getirildi. Bugün efendilerinin sözünden bir milim dışarı çıkacak olsa, nasıl kulaklarından tutulup hizaya sokuldukları bilinmeyen bir şey değil. Bu nedenle bugün "AKP kadrolaşıyor mu?" sorusuna verilecek en iyi cevap, yine bir soru olacaktır: "Niçin?" AKP, düzen içerisinde, sermayenin önceliklerine en büyük özeni gösteren partidir. Bugün eder bir "kadrolaşma"dan bahsedilecekse bu AKP'nin kadrolaşması değil, bizzat devletin Demokratik Kitle Örgütleri'ne kadar uzanan bir ele geçirme saldırısıdır. Bunu en özlü bir şekilde TMMOB (Türkiye Mimarlar ve Mühendis Odaları Birliği) başkanlığı ifade ediyor: "Burnunu dik tutanların burnunu kıracaklarını", bunun "bir emperyalist saldırı" olduğunu belirtiyor. TMMOB, AB fonlarından hibe alınmamasını karar altına alarak burnunu dik tutmaya devam edeceğini gösteriyor, ancak bunun tek başına yeterli olmadığını, olmayacağını belirtmek gerekiyor. Odaların ve sendikaların başında olduğu Demokratik Kitle Örgütleri, eder bu saldırılar karşısında devrimci bir tutum takınmazlar ve sadece "demokrat" görünmeye çalışırlarsa, o zaman tüm oda ve sendika yönetimlerinin düşürülmesi iştin bile değildir. Devlet, karşısında güçlü bir direniş görmezse, bu tür saldırıların yodunlaştıracaktır. Sermayenin politik çevirme hareketine ve bu türden saldırılarına karşı, artık gemileri yakarak karşılık vermek gerektiği açıktır. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin verdiği iktidar mücadelesi desteklenmeden, bu saldırıları püskürtmek mümkün değildir. Pimdiki tüm mesleki örgütlenmeler, tüm demokratik kitle örgütlenmeleri mücadele hedef ve ilkelerini bir kez daha gözden geçirmeli, proletaryanın öne çıktığı mücadelede safları netleştirmelidirler.

ORTADOĐU SAHNESÝNDE BÝR KUKLA

“**A**BD ile ilişkilerimiz her þeyin üzerinde.” Bu veciz söz, Türk dş politikasının özeti ve en özlü anlatımıdır. Türkiye'nin dş politikada farklı bir eksene kaydığını ya da kayabileceğini, bu olanağa ve inisiyatifte sahip olduğunu düşünenler, Türk Dşleri Bakanının bu sözlerine bakarak, düşüncelerini yeniden gözden geçirmek durumundalar. Dşleri Bakanının ifade ettiği görüş sadece hükümetin değil, ondan daha fazla, ordu ve bürokrasinin, yani asıl devletin görüşüdür. Bunlar, rasgele söylenmiş sözler değildir.

ABD, Türkiye'ye karşı nasıl davranırsa davranışın, Türk devleti ABD'yle ilişkileri “her þeyin üzerinde” tutmak zorundadır. İlk bu, bağımlılık ilişkilerinin bir zorunluluğudur. İkincisi bu, Türkiye'nin de istediğidir. Çünkü Türk burjuvazisi korkusunu sürekli duydu ve her adımının onun baskısı altında attığı komünist devrime karşı güvencesi emperyalistlerde, özellikle de ABD emperyalizminde aramaktadır. ABD dünya gericiliğinin kalesidir ve komünist devrimin en başta gelen düşmanıdır. Türk burjuvazisi bu gerçeğin bilincindedir. Türkiye'nin ABD'nin bütün hakaret ve aşağılamalarına katlanmasına akıl erdiremeyenler, bu olguyu gözden kaçırıyorlar. Gerçekten de bu nokta anlaşılmalı ve gözden kaçırılmamalıdır. ABD'nin son zamanlarda Türkiye'ye karşı izlediği politikalar ve davranışlara neden katlanıldığını pek anlaşılmalıdır.

Türk burjuvazisi için emperyalistlerle ilişkiler, her zaman çok önemli olmuştur, ama ABD ile ilişkiler “her þeyin üzerindedir”. Türk Dşleri Bakanı, ABD temsilcisi Armitage'nin belki de gururunu okşamak için bu sözleri söylerken, farkında olmadan ve muhtemelen derinliğini kavramadan çok önemli bir olguyu ifade etmiş oluyordu. ABD'yle ilişkiler her þeyin üzerinde olunca, doğal olarak Türkiye'nin bütün diplomatik ilişkilerine bu açıdan bak-

mak gerekiyor. ABD ile ilişkiler, Türk dş politikasının ana eksenidir ve diğer bütün ilişkiler bu eksen etrafında dönmek, bu eksen etrafında şekillenmek zorundadır. Rusya'yla, Avrupalı emperyalistlerle, Ortadoğu devletleriyle ilişkiler buna dahildir.

Sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler, Türkiye ve Kürdistan Devrimi'ni doğrudan ilgilendiren ve etkileyen bu ilişkileri, tam bir düşünce berraklığıyla ele alıp değerlendirmek durumundalar. Günlük gelişmelerin aldatıcı görüntüsü ve bu gelişmeler etrafında, burjuva medyanın propagandasına kandanadan öz olan, gerçek olanı bulup çıkarmak son derece önemlidir. Çünkü, Türk burjuvazisi komünist devrime karşı savaşımında bu ilişkiler sayesinde moral güç bulmaya; moral üstünlüğü ele geçirmeye çalışmaktadır. Son dönemde Rusya ile, Suriye ile, Filistin ve İsrail ile yapılan görüşme ve ziyaretlerin bunca abartılmasının nedeni bu. Emekçi sınıfların kafasına kazınmak istenen düşünce şu: Türkiye, büyük, güçlü, sözü dinlenen ve sapaşadlam bir devlettir.

Fakat hiçbir şey tek yönlü gelişmiyor. Türk burjuvazisi konumunu güçlendirmek ve devrime karşı moral üstünlüğü ele geçirmek için, hükümet eliyle diplomasi trafiğini yodunlaştıran, hiç hesaplamadığı çıkar ve çelişkilerinin etkisi altında kalıyor. Farklı devletlerin çıkarları ve birbirleriyle çelişkileri, bu devletler arasında at oynatmaya çalışan Türkiye'nin çabalarını boşa çıkarmakla kalmıyor, fakat aynı zamanda, moral ve prestij kaybına da uğratıyor. Bunun örneklerini yazımızın devamında bolca göreceğiz. Fakat ona gelmeden önce, şu noktaya dikkat çekmek ve yanıt aramak gerekiyor: Emperyalistlerle ve diğer devletlerle ilişkilerde Türkiye'nin karşılaştığı küçük düşürücü, moral bozucu davranışlardan, sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler nasıl bir sonuç çıkarabilirler? “Bağımsızlıkçı” propaganda ve ajitasyona ağırlık verilmesi gerektiği sonucunu mu, yoksa bu durumun hükümeti, burjuva sınıfı zayıf düşürdüğü,

bundan iktidarın ele geçirilmesi için yararlanmak; burjuva iktidarı yıkmak için yararlanmak gerektiği sonucunu mu?

Bütün küçük burjuva politik akımlar, proletarya ve diğer emekçi sınıflara birinci yoldan yürümeyi öneriyorlar. Bunun için tüm olanakları ve güçleriyle “bağımsızlıkçı” propaganda ve ajitasyona sarılmış bulunuyorlar. Leninist Parti ise devrimci öncü işçilere, bütün emekçi sınıflara ikinci yolu gösteriyor: Varsın emperyalistlerle ve diğer devletlerle ilişkiler TC'yi güçten düşürsün, küçük düşürücü davranışlar burjuva sınıfın moralini bozsun, hükümette prestij kaybına yol açsın. Biz bütün bunlardan, devrimin geliştirilmesi, tekelci burjuva iktidarın yıkılması ve tüm iktidarın emedin eline geçmesi için elimizden geldiğince yararlanmalıyız ve yararlanacağız. İşte iki sınıfın politik temsilcileri, küçük burjuvazinin politik temsilcileriyle proletaryanın politik temsilcileri arasındaki derin fark.

Devrimci proletaryanın izleyeceği pratik politikalar açısından son derece önemli olan bu noktaya böylece işaret ettikten sonra, şimdi ABD'yle ve diğer devletlerle ilişkilerin hükümeti ve bir bütün olarak devleti nasıl güçten düşürdüğünün örneklerine geçebiliriz.

Önce Rusya

Geçtiğimiz yılın Aralık ayının başından bu yana, Türkiye'nin diplomasi trafiğinde Rusya, neredeyse baş köşeyi aldı. Önce Rusya devlet başkanı Putin, 5 Aralık'ta Türkiye'ye geldi. Tekelci burjuvazinin ve devletin baskısını yansıtan tekelci burjuva basın, buna “tarihi ziyaret” dedi. Bu, tekelci sermaye sınıfına ve devlete ait bir değerlendirmedir. Daha doğrusu, bu güçler, bu ziyaretin böyle algılanmasını istedikiler ve bu şekilde yansıttılar. Bunun böyle olmadığını, Putin'in ziyaretinin hiç bir önemli sonuca yol açmadığını ve açamayacağını önceki sayımızda ortaya koymuştuk.

Çok geçmeden, bir aylık bir aradan sonra, bu sefer Türk başbakan, beraberinde altıyüz kişilik bir kafileyle Rusya'ya gitti. Burjuva basın, bu ziyareti de olağanüstü derecede abarttı. Türkiye'nin ABD'den uzaklaşmış bölge devletleriyle ilişkili gelişmesini isteyen "Avrasya" uzmanları, tekrar piyasaya çıktılar ve televizyon ekranlarından Türkiye'nin yerinin Avrasya olduğunu bir kez daha anlatıp durdular. Türk başbakan da hızını alamayıp bu gezinin tarihi anlamı ve önemi üzerine nutuk çekti. Hepsinin öne çıkarmaya çalıştıkları tek tema buydu: Türkiye güçleniyor, bölgesel güç haline geliyor, bölge devletleri nezdinde itibar ve kabul gören, sözü dinlenen bir devlet haline geliyor.

Durumun hiç de öyle olmadığını görüp anlamak için çok beklemek gerekmedi. Türk kafilesini daha Moskova Havaalanı'nda son derece küçük dübürücü muameleye tabi tutuluyor; herkes, kapitalistler, milletvekilleri vs. kim varsa pantolonları çıkarılarak iç çamaşırlarına varana kadar aranıyor. Türk kafilesinin bu komik ve acınası manzarası aslında Rusya'nın Türkiye'ye bir mesajıydı. Bu mesajı Rusya Savunma Bakanı Sergey Ivanov yaptığı açıklamayla daha açık hale getirdi: "Türkiye terörle mücadelede cifte standart uyguluyor. Çecenistan'da en çok Türk vatandaşları ölü ele geçiriliyor." Türkçesi, biz Türkiye'nin Çecenistan'da ne işler çevirdiğini gayet iyi biliyoruz, demek istiyor. ABD'yle ilişkileri her şeyin üzerinde tutan bir devletin Rusya'yla ilişkilerinin başka nasıl olması beklenir? Hem de ABD-Rusya ilişkileri karşılıklı tehditler boyutuna geldiği bir sırada.

Suriye-İsrail-Filistin

Türkiye'nin bölgede güçlü, itibar ve kabul gören bir devlet olduğu imajını yansıtmak için, hükümet Ortadoğu'da daha etkin bir rol oynamak üzere harekete geçti. Önce, başbakan Suriye'ye gitti. Her seferinde olduğu gibi, bu gezi de "dönüm noktası, tarihi önemde" gibi sıfatlarla süslendi. Başbakanın arkasından Dışişleri Bakanı İsrail ve Filistin'e gitti. Dışişleri Bakanının iddiası büyüktü: Filistin ile İsrail arasında, hatta İsrail'le Suriye arasında barışın kopulları oluşmuştu ve bu barışın sağlanmasında Türkiye aktif bir rol oynayacaktı.

Bu heves, daha ilk adımda sahiplerinin kursağında kaldı. İsrail, Suriye ile barışın kopullarının oluştuğunu ileri süren ve bu iddiayla İsrail'e gelen Türk Dışişleri

Bakanının, "Git önce Suriye'yi kopulları-mız yerine getirmesi için ikna et." diyerek tersledi. Hemen arkasından, barış kopullarının oluşmadığını pratikte göstermek için, Filistin topraklarını füzelerle vurdu.

Filistin cephesinde ise durum farklı değildi. ABD ve İsrail'in Filistin halkına dayattığı Mahmud Abbas'ın seçilmesi bir şeyi deşirtmedi. Zaten Abbas'ın bir şey yapacak gücü de yoktu. Filistin halkı, Abbas'ın Filistin'i satmasına izin vermeyecek kadar devrimci uyanıklığa sahipti. Bir Filistinlinin dediği gibi "Çok taviz verirse onu öldürürler." Nitekim Filistin gerillaları İsrail'e anladığı dilden yanıt vermekte gecikmediler. Dört-beş günlük gelişmelerin vardığı nokta şu oldu: Baron Filistin'le bütün ilişkileri kesti. Türkiye etkin rol oynamak istediği Ortadoğu'da işte böyle ciddiye alınmıyordu.

Suriye'nin durumu ise çok daha karmaşıktı. Türk hükümetinin sözümlerine İsrail ile Suriye'yi barıştırmaya çalıştığı bir sırada ortaya çıkıyor ki, ABD ve İsrail Suriye'ye savaş açma hazırlığı yapıyorlar mı? Dahası, Türk başbakanın bundan haberi var ve Suriye gezisi sırasında Suriye devlet başkanına bunu söylemiş. Türkiye ile ilişkileri her şeyin üzerinde olan ABD, Suriye'ye saldırı için hazırlık emri vermiş bile. ABD'nin Suriye'ye dayattığı kopullara bakılırsa saldırı kaçınılmaz.

Peki, olası bir saldırı durumunda Türkiye'nin politikası ne olacak? Suriye'nin bunu hesaba katmadığı, Türkiye'den kalkacak ABD savaş uçaklarının kendisini vuracağını tahmin etmediği dübünülebilir mi? Kapitalist devletler arasındaki sahte ve ikiyüzlü dostluk gösterilerine aldanmayacaksa, Suriye'nin gözünde Türkiye güvenilir bir komşudur.

ABD'nin Suriye'ye saldırı hazırlıkları artık somuttur. Suriye'ye dayattığı kopullar gösteriyor ki, Suriye ne yapsa ABD'nin politikasından kurtulamayacak. Açık ki, öne sürülen kopullar birer bahanedir -tıpkı Irak için uydurulan kitle imha silahları bahanesi gibi- ve Suriye'ye savaş açmak ABD emperyalizminin bir ihtiyacıdır. Bu durumun, yine Irak işgal savaşının sırasında olduğu gibi, en çok Türkiye'yi zor duruma sokacağı açıktır. ABD, şimdiden İncirlik Üssü'nün operasyonel kullanımını için baskısını arttırmaya başladı. Bu operasyonel kullanımın Suriye ve İran'ı hedeflediğini ayrıca belirtmeye gerek yok. Komşularıyla ilişkilerde Türkiye'yi işte böyle bir gelecek bekliyor.

Irak-ABD Cephesi

Bu cephedeki tablo, Türkiye için çok daha karmaşık ve karanlık. Bu cephedeki ilişkilerde Türkiye'nin her şeyin üzerinde tuttuğu ABD Türkiye'nin çıkarlarını ve politikalarını bozan başlıca güçtür. Konu başlıklarını sıralayarak yapacağımız bir özet aydınlatıcı bir tablo için yeterli olacak. Bu tablo, ABD'nin Irak ve Kürdistan'da Türkiye'nin politika ve çıkarlarını nasıl bozduğunun bir resmi gibi duruyor.

İlk örneğimiz Kerkük'le ilgili. Türkiye, öteden beri Kerkük'te Kürt nüfusun artırılması çabasına karşı çıkıyor ve bunu bir savaş nedeni sayıyordu. Bu yüzden ABD'den Kerkük'ün nüfus yapısının bozulmasını, Kürtlerin Kerkük'e yerleştirilmesi politikasını engellemesini istiyor. Türkiye'nin bu isteğine ABD'nin son ve kesin yanıtı şu oldu: "Kerkük Irak'ın iç meselesidir." Türkçesi, senin hatırına Barzani-Talabani ikilisini feda etmem ve Kerkük'ün bunların eline geçmesine itirazım yok."

İkinci örnek PKK ile ilgili. Türkiye, yine uzun zamandır ABD'yi Güney Kürdistan'daki PKK gerillalarına karşı askeri operasyon düzenlemesi için sıkıştırıyor. Geçtiğimiz hafta Ankara'da Irak-ABD-Türkiye üçlüsünün yaptığı toplantıda bu soruna da nokta kondu. ABD, PKK'ye karşı askeri güç kullanmayacağını açıkça ifade etti. Bir başka örnek: Türkiye, ABD'den yakaladığı PKK gerillalarının kendisine teslim etmesini istedi. ABD'nin buna yanıtı "Ben yakaladıklarımı sana değil Irak'a teslim ederim" şeklinde oldu. Türkiye, ABD'den PKK'nin desteklediği partinin Irak seçimlerine katılmasını engellemesini istedi. Birkaç gün sonra söz konusu partinin Irak seçimlerine katılacağı haberleri gazetelerde yer aldı.

Türkiye, ABD'den Kerkük Türkmenlerinin haklarının korunmasını istedi. ABD bu isteğe, T Türkmen kurumlarına baskınlar düzenleyerek yanıt verdi. Kürt örgütlerin isteklerinin ve güçlerinin sınırlanmasını talep eden Türkiye'ye, ABD Kürt örgütlerden özel operasyon güçleri kurarak yanıt verdi.

Sonuç olarak, bu ilişkiler tablosunun, Türkiye'nin sorunlarını nasıl aşıladığı, çelişkilerini derinleştirdiği net biçimde görülüyor. Bunlar, devrime güç katan kopullardır. Devrimci proletarya bu kopullardan ulusal bir propaganda ve ajitasyon için değil, burjuva iktidarın yıkılması için yararlanmayı bilmelidir. □

Yeni İnfaz Yasasıyla Birlikte Saldırıları Yoğunlaştı

Ceza İnfaz Yasası'nın yürürlükte girmesiyle birlikte, cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik saldırılar hız kazandı. Kandıra F tipi Cezaevi'nde ailelerle devrimci tutsakların açık görüşüne asker sokulması yasanın dayatması olduğu saldırılardan biridir. Görüşte duruma tepki gösteren tutsaklar, askerler tarafından darp edilerek hücrelere konuldu. Konuyla ilgili Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK) İstanbul İHD'de bir basın açıklaması düzenledi. DETAK adına açıklamayı okuyan Vefa Serdar; "Devletin devrimci tutsaklara yönelik saldırısı çok yönlüdür. Bazen bunların bir kısmını öne çıkararak dikkatleri onun üzerinde yoğunlaştırıyorlar ve sonradan öne çıkardıklarını geri plana çekerek tepkileri baltalamaya çalışıyorlar.

Saldırının bütünlüklü olduğunu gösteren en önemli gösterge, Kandıra F Tipi Cezaevi'nde bir süredir yaşananlardır. Cezaevi idaresi, devrimci tutsakların aileleriyle yaptıkları açık görüşe asker sokma

uygulanmasına daha önce de yeltenmişti. Ailelerin ve tutsakların yoğun tepkisine neden olan uygulamanın nasıl bir seyir izleyeceği, devrimci tutsaklar bir süredir görüşlere çıkmadıkları için bilinmiyordu. 4 Ocak tarihinde aileler, devrimci tutsakların yitmiş görüşüne çıkmadığını bildikleri için görüşe gitmişlerdi. Açık görüşün yapıldığı sırada içeri askerin girmesiyle ortam bir anda gerginleşmişti. Bu koşullarda sadıklığı bir görüşün yapılmayacağını, askerin insanların üzerinde baskı oluşturmaya çalıştığını söyleyen aileler ve devrimci tutsaklar, cezaevi idaresinin tavrını sürdürmesi sonucu, görüşü yarıda kesmişlerdir. Devrimci tutsaklar ve aileler, slogan atarak durumu protesto etmişlerdir. Aileler çıkarken jandarma ve gardiyanlar devrimci tutsaklara saldırıya ve darp ederek hücrelere götür-

müşlerdir. Olaydan sonra diğer devrimci tutsaklar açık görüşe çıkmamış, durumu protesto etmişlerdir.

Devrimci tutsakların F Tipi zindanların kapatılması için başlattıkları Ölüm Orucu Eylemi sürüyor. Bizler dışarıda onların sesi olacağımızı, onların sesini duyurmaya devam edeceğimizi tüm duyarlı kamuoyunun sesimize kulak vermesi gerektiğini bir kez daha vurguluyoruz." dedi.

DEVİRİM YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!

Diyalektiğin aydınlığı, emperyalist-kapitalist sistemi yok olma götürcek yolu göstermeye devam ediyor hâla...

Tarihe 4 Gün Savaşları olarak geçen, 19 Aralık 2000'de 20 zindanda aynı anda yapılan saldırıyı anlatan, "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganıyla haykırın; ve açlığı, yoksulluğu yok etmek için tek seçeneğimizin devrim mücadelesine katılmak olduğunu söyleyen; bunun için de gücünü Leninist Parti'nin ideolojisinden alan Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK) ve Devrimci Öğrenci Birliği'nde (DÖB) örgütlenmek gerektiğinin altını çizen yüzlerce bildiri emekçi semtlerinde dağıtıldı.

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ!

İzmir'den Leninistler

ZAFERİN MEPALESİ

Yüreklimiz hep aynı dürüstlikle çıkıyor yolculuklara. Nice karamsarlığımızın toynakları arkasında bırakarak...

Zindanlardan yükseldi çölgümüz. Koca bir orduyla üzüntüler üzerimize... Küçük küçük koduğlarımız kaç bomba şiddet?.. Binlerce attılar!

19 Aralık 2000, sabaha karlı... ephitsiz bir savap! Çıyıcılık bedenlere karlı tank, top, silah vs. vs. sayıyoruz bile...

İşte, O gün! Tarih, kapı aralığında bakıyordu. Gördü yıllarca gördüklerinin en vahşisini... Diri diri yaklıyordu bedenler... Diri diri!

Tarih, O gün "Devrim yeni meşalelerle zafere ilerliyor, ilerleyecek" notunu düdü bir kez daha.

18-19 Aralık akşamı, emekçi bir semtimizde iki ayrı yerde anma gerçekleştirdik. 19 Aralık katliamıyla ilgili slayt ve film gösterimi sunduk.

Gösterim sırasında bayan işçi arkadaşlarımızın, bu vahşeti yaratanların aynı zamanda, kendilerini her gün, ücretli köleliğe mahkum edenler olduğunu, bir kez daha bilinçlerinin hiç silinmeyecek köşesine yerleştirdiklerini gözlemledik.

**DEVİRİM SAVAPÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
19 ARALIK KATLİYAMINI UNUTMADIK
UNUTTURMAYACAĞIZ!**

İzmir'den Leninistler

Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı Üzerine Çadpa Hukukçular Derneği İstanbul Đube Bağkanı Avukat Hakan Karadağ ile yaptđymız röportajı yayınlıyoruz.

Y.E.Mücadele Birliği:

Đi: Sizinle yaklağık 4 ay kadar önce Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı üzerine bir röportaj daha yapmığtık.

O günden bu güne süreç nasıl geliğti? Siyasi iktidar ve devrimci tutsaklar açısından neler dedin?

Av. Hakan KARADAĞ: Dört ay önce derginizde yayınlanan röportajda Ceza İnfaz Kanunu'nu siyasal iktidar bakımından zorunlu kılan şartları tartışarak politik fonunu oluşturmaya çalışmığtım. Özellikle de vurguladığım bir husus vardı. Bu da, tasarının stratejik olarak yeni bir rejimi önermediği, yeni bir statü ortaya koymadığı, esas olarak bugüne kadarki fiili, yasadışı, hukuksuz uygulamaların bu yasa ile bir forma kavuşturulacağı idi. Tekrar ediyorum. Bu anlamda yeni sıfatını hak eden bir kanun değil. Ocak 1999 tarihli Üçlü Protokol, bu kanunun prematüre halidir. Standardizasyon, kriz yönetimi siyaseti, anti-terör konsepti, önleyici savağ doktrini, entegrasyon, küreselleşme, yeşil kuşak, Büyük Ortadoğu Projesi gibi, emperyalist kavram, süreç, yönelim ve projelerden doğan bu kanun, prematüre çocuğun ergenlik halidir. Ancak belirtmeden geçmemek gereken bir nokta daha var ki, o da bu kanunun, üçlü protokoldeki temel stratejik hedefleri birebir karşladığından bahsedilemeyeceğidir. Siyasi İktidar, üçlü protokolde yer alan kimi hedeflerini bir süreliğine sonraya bıraktığtır. Mukayese ettiğimizde göreceğimiz gibi, gerek üçlü protokol, gerekse 2001 tasarısı, bir "itirafname"dir. Niyet ve hedefleri daha açık, anlağılıdır.

Y.E.Mücadele Birliği: Yeni Ceza İnfaz Kanunu tasarısının meclis alt komisyonundan yeniden görüldükten sonra çekilmiş olması'nın nedeni sizce nedir? Bunda deşarıdaki mücadelenin etkisi olduğunu düşünüyor musunuz?

Av. Hakan KARADAĞ: Deşarıda bir mücadele verildi ve verilmeye devam ediyor. Tabi ki etkisi oldu. Ancak bu etkiyi değerlendirirken, ben burada bir hususa dikkat çekmek istiyorum. Siyasal iktidar, bir psikolojik hareket taktiğini yasaladıştırma tekniği haline getirmiştir. Özellikle kanun tasarılarına "partly refleks normları" koyuyorlar. Sözelimi, TCK'ndaki "zina", Sosyal Sigortala Kanunu'ndaki emeklilik yağı, Ceza İnfaz Kanunu'ndaki tek tip elbise, zorunlu çalıştırma gibi düzenlemeler, ilk akla gelen "partly refleks normları" değer. "Partly refleks normları" toplumsal, siyasal muhalefetin duyarlılığının en yüksek olduğu düzenlemeleri içeriyor. Toplumsal, siyasal partlanmamız gereği, eylem refleksimiz ve buna bağlı mücadelemiz bu konulara yöneliyor. Siyasi iktidar, tepkileri bir süre izliyor ya da müdahale ediyor. Sonra dönüp refleksi yaratan düzenlemeyi tasarıda çıkarıyor ya da yasa tasarısının bütün olarak ya komisyonlardan ya da genel kuruldan geri çektiğini ilan ediyor. Bunu zamanlama olarak tepkinin doruğunda ya da doruda tırmanışta yapıyor. Ve hızla doruk yolundan ya da doruktan inişe geçmesini sağlıyor. Yani görece olarak "partly refleks normları"yla sıyrılan mücadele'nin altında-

"Yapamın Hücreleptirilmesine Hayır"

ki iskemleyi çekiveriyor. Bu konuda, gerek 4 ay kadar önce yaptđymız röportajda gerek ise katıldığım panel, toplantılarda, bire bir sohbetlerde, şsrarla tek tip elbise konusunun Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'unun bir motifinden ibaret olduğunu belirttim. Yeni Türk Ceza Kanunu, zina tartışmalarına; Sosyal Sigortalar

Kanunu emeklilik yağı tartışmalarına; İş Kanunu, iş kanununun kaç işçinin çalıştığı işyerlerinde uygulanacağı konusundaki işçi sayısını tartışmalarına sıkmaması gibi Ceza Ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanunda, tek tip elbise tartışmalarına sıkmayarak bu kanunların bütünlüklü ölümcül, yıkıcı normları dikkatlerden kaçırmıyor.

Bugün Yeni Türk Ceza Kanununda zina suçu yok, ama zina suçunun yaratacağı sosyal etkiden daha güçlü ve yıkıcı pişmanlık yasalarının süreklileştiren "etkin pişmanlık" düzenlemeleri; içerdiği suç tiplerinin basın yoluyla işlenmesi halinde verilecek cezanın yarısı oranında arttırılmasını öngören düzenlemeler, Türküde Hakaret suçu gibi övenist düzenlemeler var.

Ceza Ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanunu'nda (CGTİHK) tek tip elbise, tasarıda ki biçimiyle yok. Ama tasarıda ki tek tip elbise geri çekilirken, tasarıda olmayan daha ağır ve sıyrılayıcı düzenlemeler kanuna işlenmiş. Örnekeleyecek olursak; ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasının infazı bağlı değer altında düzenlenen 25. maddenin 1. fıkrasının (b) bendinde tasarıda olmayan, "hükümlüye, günde bir saat açık havaya çıkma ve spor yapma hakkı tanınır" düzenlemesi getirilmiştir. Oysa ki tasarıda havalandırmaya çıkmanın 1 saat ile sıyrılanmasına yer verilmişti. Tasarıda hükümlüyü ziyaret edebilecekler arasında tasarıda avukat da sayılmıştı. Ancak kanun 25.maddesi 1/f bendinde, madde metninden hükümlüyü ziyaret edebileceklerin arasından "avukat" çıkarılmıştır. Tasarıda "cezanın infazı acil sağlık nedenleri değerında hiçbir suretle ertelenmez" düzenlemesine yer verilmişken, kanunda madde metninden "acil sağlık nedenleri" çıkarılarak acil sağlık nedenleri olsa dahi "hiçbir surette cezanın infazına ara verilemeyeceği" düzenlenmiştir. Kuruma alınma ve kayıt işlemleri bağlıklı 21.maddenin 2 ve 3.fıkrasında "hükümlülerin parmak ve avuç içi izleri alınır fotoğrafları çekilir, kan grupları, vücutlarının değer özellikleri ve ölçüleri belirlenir" düzenlemesi, "Kayıt altına alınan söz konusu bilgiler, hükümlünün kişisel dosyasında veya elektronik ortamda saklanır" biçimindeki düzenlemesi ile devam ediyor. Oysa ki tasarıda bu bilgilerin "Cezanın tümüyle çekilmesinden sonra, yok edilmesine mahkemece karar verileceği" düzenlenmişti. Yine Disiplin Soruşturması bağlıklı 47. maddesinden tasarıda yer almasına karşın bu soruşturmalarda avukatını hukuki yardımından yararlanabileceği hükmü çıkarılmıştır. Avukatla hükümlünün görüşmesine dair tasarıda ki düzenlemede açıkça avukatla görüşmelerin "kayda alınmayacağı" yazılı olmasına karşın, kanunun aynı bağlıklı 59. maddesinden bu yasaklayıcı düzenleme çıkarılarak kanunlaştırılmıştır. İnfaz süreleri, infazda eşitliğin sağlanması bakımından tasarıda adli siyasi ayrıımı yapılmaksızın 2/3 oranına bağlanmıştır.

Kanunda bu oran adli mahkumlar ayný tutulurken siyasiler için 3/4oranýna yükseltildi. Bu örnekleme ve mukayese listesi daha da uzatýlabilir. Sonuçta karþýmýzda kanunlaşmamasý için mücadele verilen tasarıdan daha ağır ve ölümcül bir kanun var.

Y.E.Mücadele Birliði: Bu yasa aslında bugüne kadar devletin cezaevlerinde hayata geçirdiği uygulamalara yasal dayanak oluşturulmasından başka bir şey değil. Ancak devlet neden bunu başka zaman değil de şimdi gündeme getirdi?

Av. Hakan KARADAĐ: 4 ay önceki röportajımızda siyasi iktidar bakımından bu yasanın çıkmasının bir olasılık değil, bir zorunluluk olduğunu, zira bunun bir emperyal buyruk olduğunu, bu nedenle de yeni yıla kadar TBMM Genel Kurulu'nun gündemine gelerek ve yasalaşabileceğini belirtmiştim. Temel kavram, standardizasyon süreci. Bu, AB emperyalizminin açılımı. Dolayısıyla önceki röportajımızda da "AB standardizasyon politikalarının ekonomik, sosyal, hukuksal alanda toplumun büyük bir bölümünü ajite ettiği bir ortamın da epliğinde Ulucanlar Katliamının, 19 Aralık Katliamının merkezi ve kapsamlı bir program çerçevesinde gerçekleştirildiğini vurgulamıştım. 17 Aralık 2004 ise AB'nden müzakere tarihi almanın sosyal bir histeri haline dönüştürüldüğü ve ajitasyonun en yüksek olduğu bir devredir. 17 Aralık 2004'te Brüksel'e götürdüğü en değerli hediyelerden birisi de kuşkusuz, 117 insanın yaşamının karþılığý olan 13 Aralık 2004 tarihli Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'dur.

Y.E.Mücadele Birliði: Siz siyasi devrimci tutsakları tanıyorsunuz. Bu durumda tavırları ne olacaktır. Zindanlar cephesinden tüm devrimci tutsaklar bu saldırılar karşısında ortak bir tutum geliştirebilecekler mi?

Av. Hakan KARADAĞ: Hapishaneler cephesinde TKEP/L ve DHKP/C davası mahpuslarının CGTIHK'nu yaratan kopullara karşı başlatılan Ölüm Orucu eylemini sürdürdüğünü biliyoruz. Diğer mahpusların ise daha önce sona erdirdikleri bu eylem biçimine mevcut kopullarda bir mücadele olanakları olarak tekrar başvuracaklarını zannetmiyorum. Ancak Ölüm Orucu dışındaki mücadele biçimlerinde ortak tutum geliştirmeleri bir zorunluluk. Zira saldırı standart bir saldırı. Bu standardın sınırları içinde tüm siyasi mahpuslar ayrımsız, imtiyazsız yer alıyor. İmtiyaz istiyorsanız kanunun 7.maddeye göre iyileşebilirsiniz, 6.maddeye göre bireyselleşebilirsiniz yani tretmana olumlu cevap vereceksiniz ve 51. maddeye göre de ödüllendirileceksiniz. Kim ki kendisini iyileştirilmesi gereken patolojik, psikopatik bir kişilik olarak görmüyor ise, bireyselleşmeyi kabul etmiyor ise, ödül istemiyor ise ortak tutum geliştirmenin zorunluluğunu kabul etmelidir.

Y.E.Mücadele Birliði: Bu dışarıya nasıl yansıtacak?

Av. Hakan KARADAĞ: Bu soruyu haklı bulmuyorum. E-vet soru doğru, ama haklı değil. Bu nedenle de bir değerlendirme de yapmayacağım. Bu hem bir eleştiri hem de bir özeleştiri. Zira artık içeriinin dışarıya yansımaları değil, dışarının içeriye yansımaları konuşuyor ve tartışıyor olmamız gerekmez miydi?

Y.E.Mücadele Birliði: Hukukçular devletin zindanlarda geliştirmeye çalıştığı politikalar karşısında nasıl tavır alıyorlar ya da tavır almayı düşünüyorlar?

Av. Hakan KARADAĞ: Burada kısaca bir değerlendirme yapmak gerekiyor. Esas olarak ifade etmek istediğim ise son 10 yılda muhalif örgütlenmelerdeki farklılaşma ve ayrışmadır. Bu

farklılaşma ve ayrışma hukukçularının ortak tutum ve mücadelesinden bahsetmeyi olanaklı kılmıyor. Tecride karşı mücadelenin temel sloganı "yaşamın hücreleştirilmesine hayır" idi. Bugün dışarıdaki yaşam, içeriden daha hızlı ve etkili biçimde hücreleştirilmiş, izole edilmiştir. Sivil toplumcu anlayış hakimiyet alanının genişleterek demokratik kitle örgütü anlayışının izolasyonunu yaratmanın çabası içindedir. Meslek örgütlerinde, insan hakları örgütlerinde, sendikalarda bu ayrışma ve farklılaşma sivil toplumcu anlayış lehine gelişmiştir. İlk olarak mücadelemiz bunu kırabilmektir. Dışarıdaki hücreleri parçalayabilmektir. Yöneticisi olduğum Çıdam Hukukçular Derneği, bir hukukçu örgütüdür. Örgütlenme anlayışı anlamında sivil toplum örgütü nedir demokratik kitle örgütü nedir karþılığý ve tartışmasından örgütümüz de geçmiştir. Ancak örgütümüzün hukukçuların en geniş kesiminde örgütlü olduğunu söylemek de mümkün değil. Bu anlamda her fırsatta vurguladığımız gibi, örgütümüz tecride, pişmanlığa dayanan, siyasi mahpuslara iyileştirilmesi gereken kişilikler olarak bakan, insan onurunu yok sayan hiçbir infaz rejimini kabul edilemez olarak görmektedir. Tavrımız bu perspektifi hukukçular arasında en geniş biçimde örgütlemektir.

Y.E.Mücadele Birliði: F tipi zindanlarda CGTIHK'na karşı en çok üzerinde durulması gereken konu sizce nedir?

Av. Hakan KARADAĞ: Ağustos 1999 da Marmara depremi olduğunda deprembilimciler, jeologlar fay kırıklarındaki stres birikiminden bahsederek "büyük bir sistem harekete geçti" demişlerdi. Ben de sosyal, siyasal anlamda "büyük bir sistem harekete geçti" diyorum. Kapitalizmin kırıklarında biriken stres, sosyal yaşam politikalarını tetikliyor. CGTIHK, harekete geçen bu büyük sistemin öncü sarsıntılarından birisi. Sadece CGTIHK değil, son 5 yılda Türkiye'nin yasalaştırma faaliyetleri sonucu ortaya çıkan yasa metinleri, belli kodlar içeriyor. Bu kodlar anlaşılıp doğru çözümlendiğinde, önümüzdeki 5-10 yılın büyük hedeflerinin ne olduğunu anlamak zor değil. Belediyeler Yasası'ndaki deşiliklik, Mahalli Ydareler Kanunu'ndaki deşiliklikler, İş Kanunu, Sosyal Sigortalar Kanunu, Ceza Kanunu, Ceza Muhakemeleri Kanunu, yeniden tartışmaya açılan başkanlık sistemi ve valilerin genel oyla seçilmesi, SSK hastanelerinin devri gibi tüm düzenlemeler, Türkiye'nin gelecekteki idari yapısındaki deşilikliklerin temelini oluşturuyor. Ceza Kanunu, bölge adliye mahkemelerinden, Ceza Muhakemeleri Kanunu tutuksuz sanığın belirlenen coğrafi sınırlar dışına çıkmasından, CGTIHK bölge hapishanelerinden, bahsederken aslında federal bir sistemin yapıtaşlarının şekillendiriliyor. Bu da Büyük Ortadoğu Projesi'nin bir zorunluluğu.

Bu genel açıklamalardan sonra CGTIHK'nda özellikle üzerinde durulması gereken konu tabii ki tecrit ve izolasyon uygulamalarıdır. Ancak kanun bunun için araçlar belirlemiştir. Bu araçların en etkilisinin disiplin suçları ve cezaları olduğunu değerlendiriyorum. Bu kanuna göre, her davranışın disiplin suçu ve cezası ile karşılamak olanaklıdır. Bu kanuna göre gürültü yapmak da suç, sessiz kalmak da suç. Yatma planına uymamak suçu hem uyumayı hem de uyumamayı içermektedir. CGTIHK 41. maddede ciddiyeti bozma suçu 39. maddede nezakete uymama suçu bile vardır.

Y.E.Mücadele Birliði: Bu röportaj için size teşekkür ediyoruz.

Av. Hakan KARADAĞ: Ben teşekkür ederim.

Özelleştirme politikalarının bu defaki hedefi Ýzmit SEKA Fabrikası oldu. Türkiye'nin tüm kağıt ihtiyacını karđılayan SEKA Fabrikaları, yıllardır özelleştirme gerekçesiyle bir kapatılıyor. Ýzmit SEKA Fabrikasının kapatılmasına dair alınan karar da 27 Ocak tarihinde uygulamaya girecek.

SEKA'nın kapatılması sonucu işsiz kalacak olan SEKA işçileri, 14 Aralık'tan beri eylemde. SEKA'lılar, 8 Ocak Cumartesi günü Ýzmit

"Bizim SEKA'dan Ölümümüz Çıkar"

çapında bir miting düzenlediler. Saat 12.00'de Merkez Bankası önünde toplanan Petrol-İş, Teksif sendikaları ve siyasi partiler, "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Direne Direne Kazanacağız", SEKA İşçisi Yalnız Değildir" sloganları ve alkışlarla SEKA'lıları karđılamak üzere kortejler oluşturarak yürüyüşe başladılar.

Ýzmit Tren İstasyonu önüne yürüyen kitle, sloganlarla SEKA'lıları karđıladı. SEKA işçileri, aileleri ve Ýzmit halkıyla birlikte, "SEKA Ýzmit'in Sembolüdür, Üretmelidir, Kapatılmaz" diyerek geldiler. Ýzmit'in merkezi caddeleri üzerinden Perşembe Pazarı alanına kadar uzanan yolda SEKA işçileri, düdüklere ve "SEKA'ya uzanan Eller Kıyılısın", "Her yer SEKA Her yer Direniş", "Yalnızlık Yok, Direniş Var", "Ekmek Yoksa Barış da Yok" sloganlarıyla yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca işçiler, kadın ve çocuklardan gelen slogan ve alkış sesleri hiç

susmadı. Ve sık sık "Vatandaş Uyuma SEKA'lıya Sahip Çık" denilerek balkonlara, camlara dökülen Ýzmit halkı desteğede çağrıldı. Kitle, Saraybahçe Belediyesi önüne geldiğinde, onbinleri bulmuştu. Burada insanlar, SEKA fabrika binasının Saraybahçe Belediyesi'ne devredilmesini işk ve alkışlarla protesto etmeye başladı. Bir sonraki hedef, Ýzmit Büyükşehir Belediyesi idi. Belediye başkanını da bu protestolardan üzerine düşen payı aldı.

Biz de kitle arasında dolaşarak işçilerle, çocuklarla ve kadınlarla sohbetler ettik. İşlerini kaybetme, dolayısıyla tüm yarımları alt üst olma noktasına gelen işçiler ve aileler çok kararlıydı. En coşkulu sloganları ise "Bizim SEKA'dan Ölümümüz Çıkar" oluyordu. Arkaları sıra Ýzmit halkını da taşıyan işçiler, Perşembe Pazarı alanına ulaştıkları zaman KESK, DİSK, SEKA gibi kapatılmayla yüz yüze olan Köy Hizmetleri işçileri, çeşitli siyasi partiler karđıladı onları. Sınıf dayanışmasının en güzel örnekleri olarak; "Yapışın Sınıf Dayanışması" diyerek gelen Zonguldak maden işçileri ve ipten atılan Çerkezköy Jotun Boya işçileri de oradaydı.

Alanda Selüloz İş Sendikası Başkanı ve Türk İş Genel Başkanı'nın yaptıkları konuşmalar SEKA'lılar tarafından sık sık kesildi. Yaklaşık 3 saat süren eylem, 19 Ocak Çarşamba günü

SEKA Fabrikasının işgali kararıyla son buldu. O tarihe kadar fabrikanın kapatılmasına ilgili geri adım atılmazsa tüm işçilerin, ailelerin, sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin de katılımıyla SEKA fabrikasına gireceği ve sonuç alınana kadar dışarı çıkmayacakları bildirildi.

FİLİSTİN'DE EBU MAZEN DÖNEMİ

Tüm dünyada emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krize ve bunun sonucu sınıflar savaşının piddetlendiğine ve emperyalistlerarası çelişkilerin derinleştiğine tanık oluyoruz. Bir taraftan dünya çapında devrimlerin bastırılabilmesi için yodun hazırlıklar yapılıyor, bununla ilgili adımlar atılırken; diğder taraftan bu krizden kimin daha az hasarla ve güçlenerek çıkacağı konusunda yarış sürmekte. ABD bu savaştan, eski dünya hegemonyasını koruyarak ve krizini bu yolla aşılabilmiş olarak çıkmak amacıyla, 11 Eylül sonrası Afganistan ve Irak'a saldırarak Ortadoğu planları için harekete geçti. Avrupa ise bir taraftan hızla ABD karşısında elini güçlendirmek için hazırlık yapıp adımlar atıyor; diğder taraftan dünya devrimlerini engelleme konusunda ABD ile tam bir uyum içerisinde hareket ediyor. ABD, Ortadoğu'da tek başına egemen olabilmek için, tüm gücünü pervasızca harekete geçirmiş durumda. Bunu da ölüm-kalım savaşları olarak niteliyor. Yani küresel iç savaş, derinleşerek süren küresel ölçekte bir ölüm-kalım savaşındır. Bu savaşta artık herkesten net tavır alınması isteniyor. ABD, 'ya benimle beraberiniz ya da karşı taraftansınız' diyerek açıkça bunu belirtiyor.

Filistin Devrimi'nde ise, Arafat bir taraftan ulusal kurtuluşun bütünleyicisiyken, bir taraftan da Filistin Devrimi'nin belirli sınıflar içerisinde kalmasının dengeleyicisiydi. Bir taraftan ulusal talepleri emperyalizmin gündemine taşıırken, diğder taraftan Filistinli devrimcileri tutuklayabiliyordu. Ama yeni evrede, emperyalistler

emperyalistlerin istediği bir iktidarla Ortadoğu Devrimi'ne yıllarca öncülük eden ve Ortadoğu halklarında anti-emperyalist bilinci yayan bir devrimi tasfiye etmek, hayati önemeydi. ABD'nin, İsrail'in güvenliğini sağlayarak, Ortadoğu'yu kendi denetimine alması ve devrim tehdidinden kurtulması planlanıyor.

Emperyalistler açısından hesaplar bu şekilde yapılıyor; ama "evdeki hesap çarşıya uymaz". Nasıl ki ABD daha önce Kore'de, Vietnam'da, Küba'da boyunca ölçüsünü aldıysa, Ortadoğu'da bunlardan daha beter bir yenilgi ve yıkımla karşı karşıya kalacağını göstergeleri birdiden ortaya çıkmaya başladı. Çünkü bir taraftan bu politikaları yapma geçirmek için adım atmak zorunda ve atıyor. Ama öte taraftan hem bölgede hem de dün-

bunu

dahi kabul etmezdi ve Arafat devre dışı bırakıldı.

yada işçi sınıfı ve emekçi halkları uyardıyor, karşısına dikiyor ve kendi mezarını kazıyor. Bir taraftan Arafat'ı devre dışı bırakarak politikalarına uygun bir yönetimi yaratmaya çalışırken, diğder taraftan emperyalist-kapitalist sistemi yıkma doğrultusunda ölüm-kalım savaşına atılacak yodunları harekete geçiriyor ve nihai

kurtuluşa gidecek yöne kanalize ediyor. Kendi mezar kazıcılarını hazırlıyor. Evet belki Ebu Mazen işbirlikçi yönetimi, kısa vadede emperyalistlerin çizdiği yolda ilerlemeye çalışabilir ve Filistin Devrimi'ni bölünmelere ve iç savaşa varacak bir sürece doğru götürerek onu güçsüz düşürebilir. Ama bu, uzun vadede Filistin Devrimi'nin elini güçlendirecektir. Devrim, işbirlikçi ve kararsız unsurlardan arınacak, gerçek kurtuluş süreci derinleşecektir. Bütün demagojilere ve aldatmalara rağmen, Filistin Halkı'nın mücadelesi ve Filistin Devrimi güçlenecektir. Varsın kısa vadeli gelişmelerden, kararsız küçük burjuva unsurlar kaygı duysunlar. Emperyalizmin attığı her adım, onun sonunu hızlandırıyor. Tabii ki bu kendiliğinden olmayacaktır. Dünyadaki gelişmeleri bilimsel sosyalizmin ışığında doğru tahlil edip, işçi sınıfı ve halklara doğru politikaları götüren Leninist Partiler tarafından zafere taşınacaktır.

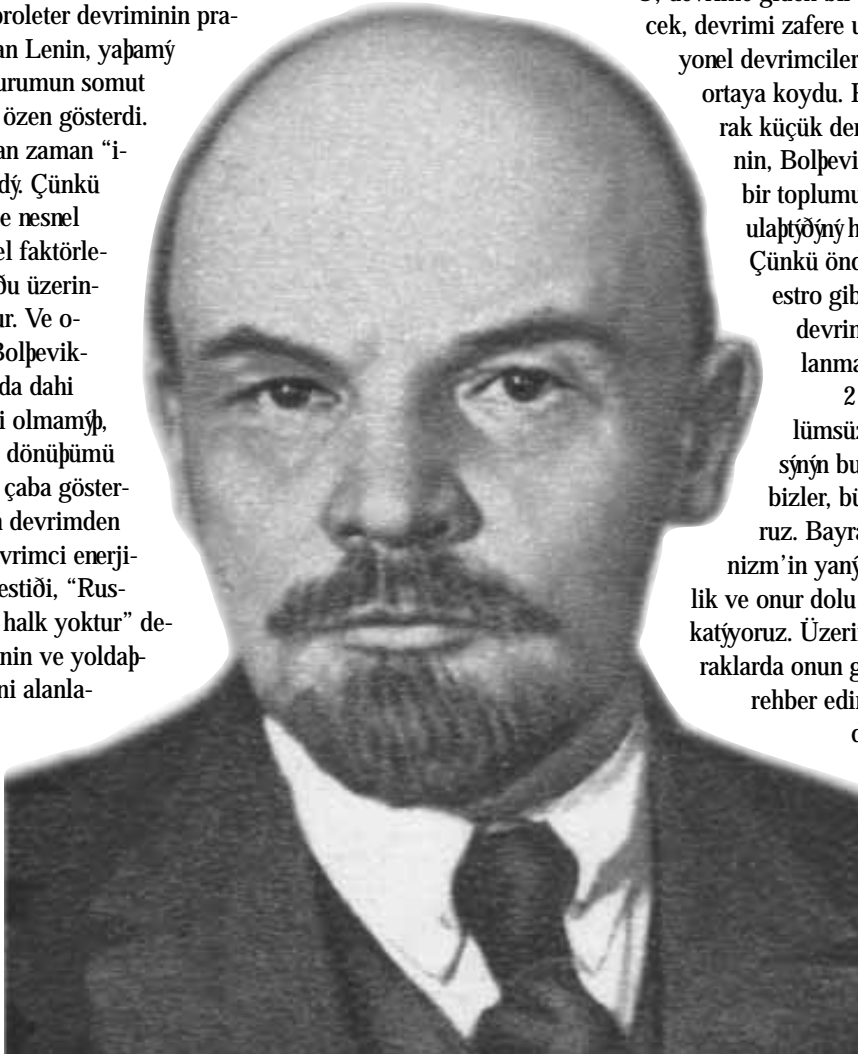
Evet zorlu ve sancılı bir süreçten geçiyoruz. Yaşanan olguları bilimsel temelleriyle kavrayamayp üstte görülenlerle değerlendirenlerin umutsuzluğu ve yıldınlığı, mücadelenin zafere ulaşmasını engelleyemez. Ancak geciktirici ve zorlaştıracı bir etkide bulunabilir. Yaşanan her pratik gelişme, bu gerçekleri bilince çıkartıyor, çıkartmaya devam edecek. Hepimize düğen görev, bu gerçekliği işçi sınıfı ve emekçi halklara götürerek, Leninist politikaları yapma geçirmenin, ölüm-kalım savaşını kazandıracak onlara kavratmak gerekiyor. Böylece hem kendi devrimimiz gelişip güçlenecek, hem de Filistin Halkıyla ve dünya halklarıyla olan dayanışmamız, emperyalist-kapitalist sisteme nihai darbeyi vuracak bir mücadele birliğini geliştirecektir.

Hayat Denilen Kavgayla Girdik BAŞTA BAYRAĞIMIZ LENİNİZM

Proletaryanın büyük önderi Lenin, 22 Nisan 1870'te Rusya'nın Simbirsk kasabasında doğdu. Öğrencilik yıllarında marksizmle tanıştı ve bize, tarih sahnesinden asla silinmeyecek büyük eserler bıraktı.

O, "marksizmin bir dogma değil, eylem kılavuzu olduğunu" söylemiş ve kendi devrimci bakış açısını derinleştirerek marksizmi hep geliştirmiştir. Marksizmin iyi bir öğrencisi olarak, kapitalizmin yeni ve çürüten aşaması olan emperyalizmi teşhis etmiş, bu yeni aşamada devrimlerin nasıl başarıya ulaşacağını ortaya koymuştu.

Dünyanın ilk proleter devriminin pratik örgütleyicisi olan Lenin, yaşamı boyunca "somut durumun somut tahlilini" yapmaya özen gösterdi. Buna rağmen zaman zaman "iradecilikle" suçlandı. Çünkü Lenin, bir devrimde nesnel koşullar kadar öznel faktörlerin de önemli olduğu üzerinde ısrarla durmuştur. Ve onun önderliğinde Bolşevikler, en zor koşullarda dahi asla koşulların esiri olmamış, dünyanın devrimci dönüşümü için olağanüstü bir çaba göstermişlerdir. Herkesin devrimden ve Rus halkının devrimci enerjisinden umudunu kestiği, "Rusya'da devrimci bir halk yoktur" dediği koşullarda, Lenin ve yoldaşları mücadeleyi yeni alanlara yaymış ve örgütlülüklerini pekiştirmişlerdir. Eşi Krupskaya, "Lenin'in en ayırt edici özelliği, devrimi canlı olarak görmesidir" derken, sadece

Lenin'i tarif etmekle kalmıyor, aynı zamanda onun en çok örnek almamız gereken özelliğini de ortaya koymuş oluyordu.

O, tüm dehasını ve yeteneklerini devrim için kullandı. Bir Menşevik olan Akselrod "O, rüyasında bile devrimi düşünüyordu. Onun gibi bir rakiple uğraşmak gerçekten zor" derken, hiç de hak-

sız değildi. Lenin kendisine karşı yapılan bütün ayak oyunlarını boşa çıkararak, politikada ilkeli tutumun, zafere giden yolda ne kadar önemli olduğunu göstermiştir.

Ekim Devrimi, başka şeylerin yanı sıra, özellikle Lenin'in güçlü politik öngörü yeteneği sayesinde başarıya ulaştı. 1917ubat Devrimi'nden sonra Rusya'ya döndüğünde okuduğu Nisan Tezleri için, yoldaşları dahi henüz erken olduğunu söylüyorlar. Fakat bu tezlerin doğruluğunu görmek için çok beklemeye gerek kalmamıştır.

O, devrime giden bir sınıfa öncülük edecek, devrimi zafere ulaştıracak "profesyonel devrimciler örgütü" görüşünü ortaya koydu. Rusya'da sayısal olarak küçük denilebilecek bir parti-nin, Bolşevik Parti'nin, büyük bir toplumu örgütleyerek, zafere ulaştığını hepimiz biliyoruz. Çünkü önderleri Lenin, bir maestro gibi, tüm enstrümanları devrimin başarısı için kullanmayı bildi.

21 Ocak 1924'te ölümsüzleşen Lenin'in mirasının bu topraklardaki sahibi bizler, büyük bir onur taşıyoruz. Bayrağımız olan Leninizm'in yanına, onun zeka, bilgelik ve onur dolu yaşam öyküsünü de katıyoruz. Üzerinde yaşadığımız topraklarda onun görüşlerini kendisine rehber edinen proletaryanın devrimci sınıf partisi, bu büyük mirası geleceğe taşıyacak, tarihinin baş köşesine oturacaktır. Lenin adını taşıyacak, eserleri de.

R.Luxemburg ve K. Liebknecht

"ONLARI HİÇBİR ZAMAN UNUTMAYIN! AYAKLANIN VE DİRENİN!"

Yaşamlarını devrime adanmış iki devrimci önderin, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilişlerinin yıldönümlerinde her yıl Almanya'da düzenlenen gösteri ve anma törenine bu yıl Almanya'dan Leninistler olarak biz de katıldık.

1918 Kasım Devrimi'nde, Alman sosyalist hareketinin onurunu temsil eden bu iki önderin başını çektikleri Spartakistler Birliği, sonu askeri açıdan yenilgiyle biten bir ayaklanmanın ardından, 15 Ocak tarihinde katliama uğramışlardı. Şmini Marx'ın önağından alan Liebknecht ve Lenin'in, Kartal olarak tanımladığı Luxemburg, yaşamları, mücadeleleri ve ölümleriyle öyle bir miras bıraktılar ki, onların devrimci bir eylem olmak üzere anılmak imkansız hale geldi.

Sıkıyık durun! Kaçmadık! Yenilmedik!.. Çünkü Spartaküs, ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin eylemi ve iradesi demektir. Bunlar elde edildiği zaman biz ister yapayalım ister yaşamayalım, programımız yapayacaktır ve kurtulan halkların dünyası egemen olacaktır. Her şey radmen....

Bu devrimci mirasın üzerinde her yıl Ocak ayının ikinci Pazar günü gerçekleştirilen anma törenlerinde, son yıllarda etkin bir katılım göze çarpıyordu.

Bulduğumuz kente 800 km'lik uzaklıktaki Berlin'e, yürüyüşten bir gün önce ulaştık. Organizasyon komitesine bağlı bir grup tarafından düzenlenen iki saatlik şehir turuna biz de katıldık. Eski Doğu (sosyalist) Berlin üzerindeki yüzeysel gözlemlerimiz bile, bu topraklar üzerinden, Rosaların düplerinin ete kemiğe bürünerek geçtiği yönündeydi. "Her şey insan için" anlayışının mimari yapıları, toplu konutlar ve çevrenin düzeni başka bir yerde olduğumuzu hissettiriyordu. Eski ad, Lenin ve Stalin'le bağ-

layan caddeler ve alanların ismi değiştirilmişse de, Marx ve Engels'e dokunamamışlardı....

Demokratik Almanya, emperyalist Almanya tarafından ilhak edilmeden önce, 1986 yılında bir heykeltıraş tarafından yapılan Marx ve Engels'in dev heykelleri, mağdur ve bahtiyar bakıyorlardı. Sosyalizmi görebilmiş olmanın bahtiyarlığıydı bu... Sosyalizmi yaşamış bu topraklarda, ertesini gün onbinlerce insan, bu bakışları doğrularcasına etkin bir eylem gerçekleştirirdi.

"Luxemburg, Liebknecht, Lenin / Niemand ist Vergessen! / Auf Stehen Und Widersetsen!"

(Hiçbiri Unutulmadı! Ayağa Kalkın ve Direnin) *

9 Ocak Pazar günü yürüyüşçü kitle Frakfurter Tor Alanı'nda toplanmaya başladı. İçinde Türkiyeli örgütlerin de bulunduğu 5 otobüsü, polis bilerek yanlış yere yönlendirmişti. Bundan dolayı yürüyüş bir saat gecikmeli olarak başladı. Yürüyüş yolunun uzunluğu, yapılaşık ve diğer nedenlerden dolayı yürüyüşe katılmayıp bir tek mezar ziyareti yapan 70 bin kişinin yanında, yürüyüşte de 20 bini aşkın katılımcı vardı. Türkiyeli devrimci örgütlerin yürüyüşe katılımı belirgindi. Bunun yanında Avrupa'dan bazı ülkelerin komünist partilerini yanı sıra; İran, Venezüella, Kolombiya gibi ülkelerin sosyalist ve devrimci yapılarını da yürüyüşte yer aldı.

Silahlı devrim, sosyalizm ve devrimci enternasyonalizmin cisimleşmiş hali olan Che bayrakları her taraftaydı. Bunun yanı sıra Küba ve sosyalist Kore bayrakları da gözümüze çarpıyordu.

Luxemburg ve Liebknecht'i anmak, komünist bir tavır gerektirir. Yürüyüşün en önünde tutulan bu pankart, dünyaya bu

yönde bir çağrıydı. Yürüyüp boyunca atılan sloganlar da bu yöneydi. Dünyanın farklı ulusları, farklı dillerde aynı marşları söylüyorlardı.

Biz de sık sık " Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganını attık. Enternasyonalizmle ilgili bütün Almanca sloganlara destek verdik.

Mehr Stalingrad (Daha Fazla Stalingrad)

Almanya'daki diğer eylem ve mitinglere göre, polis daha fazla önlem almıştı. Sermaye sınıfı da tavrını koyuyordu. Yüze yakın tv kanalının bulunduğu Almanya'da, yüzbin kişilik törenler için sadece iki tv kamerasının geldiğini görebildik. Bu aynı zamanda bir tedbirdi. Seçilmiş olarak başka eyaletlerden getirilen polisler, başından itibaren büyük bir gerginlik ve koşaşturmaya içindeydiler. Ki polis, Otonomcu Alman bir genci gözaltına almaya kalktığında binlerce insan polisin bu tutumunu protesto etti.

Kısa süreli, ama ciddi bir gerginliğin yaşandığı olay yerinin biraz gerisindeki bir apartmanda, bir balkonda hepimizi selamlarına duran "Daha Fazla Stalingrad" pankartı, çok derin anlamlar taşıyordu. Bu, dünyaya bir çağrı olduğu kadar emperyalizmin beşidi sayılabilecek topraklarda burjuvaziye bir yanıtı..

Die Toten Mahnen Uns (Ölülerimiz Bizi Uyarıyor)

Tamamı eski Doğu Almanya tarafında geçen iki saatlik yürüyüşün son durağı, Karl ve Rosa ile bir çok Alman komünist savaşçının mezarlarının bulunduğu anıt mezarı. Burada, 1918 Kasım Devrimi'nde ve Hitler faşizmine karşı mücadelede ölümsüzleşenler için oluşturulmuştu. Sosyalist bir duyarlılıkla inşa edilmiş "Die Toten Mahnen Uns" yazılı taş anıtın etrafı Rosa, Karl ve Spartakist ayaklanmada ölümsüzleşenlerin yanı sıra, Ernst Thelmann gibi Hitler faşizmine karşı mücadele eden komünistlerin mezarlarıyla çevrili. Bu anıtı çevreleyen duvarlarda ise, ölümsüzleşmiş binlerce insanın ismi yazılı.

Anıt mezarın önünü karanfillerden bir tepe kapladı. Onbinlerce insan, bu anıtın önünde ölümsüzleşen savaşçıları selamladı. Yüzbine yakın insan tek tek, bu anıtta, ölümsüzleşen savaşçıların önünde saygıyla eğildi.

Duygulu anlar yaşadık... Biz de aynı düplerle yola çıkardık... Toprada düşen tüm Spartakistlerin yoldaydık... Çok söze gerek kalmadı... Onlara Türkiye ve Kürdistan Leninistlerinin selamını ve sıcaklığını taşıydık... Çünkü Spartaküs, ateş ve ruh demektir... Yürek ve can demektir...

Bir tek şunu söyleyebildik onlara: Size Bizimkilerin Selamını Getirdik!..

DEVİRİM VE KOMÜNİZM ÖNDERLERİ KAVGAMIZDA YAPIYOR!... DÜNYANIN BÜTÜN EMEKÇİ HALKLARI AYADA KALKIN VE SAVAŞIN!

Almanya'dan Leninistler

* Yürüyüşün önünde tutulan pankart

"Yaşanabilir Bir Dünya İstiyorum"

20 yaşındayım, 5 kardeşim ve evde 2 kişi çalışıyoruz. 14 yaşından beri çalışıyorum. Pimdi, küçük bir lokantada buluşkçy olarak çalışıyorum. Üperinde çok yoruluyorum ve emeğimin karşılığı olarak yalnızca 40 milyon lira haftalık alıyorum. Toplum kurallarına uyulmasını, insanların birbirlerinin düşünce ve davranışlarına saygı duymasını, özgür olmalarını ve herkesin eşit haklara sahip olmasını isterdim. Her insan özgürdür. Ama kimse özgürlüğünü başkalarına zarar verecek şekilde kullanmamalıdır. Bütün işçilerin eşit haklara sahip olmasını gerekiyor. Patronların işçilere karşı iyi olmasını değil, aksine yeryüzünden silinmesini isterdim. Birbirimize her konuda yardım etmeliyiz ve insanlarda karşı olanlarla savaşmalıyız. Aileme istedikleri şeyleri almak, mutlu bir yaşam kurmak, hakkım olanı almak isterdim.

İnsanların birbirlerine karşı yalan söylemedikleri, dostluğun, beraberliğin olduğu bir dünyada yaşamak isterdim.

Kendime yetecek kadar eşyamn ve kadar paramın olmasını isterdim. Hayatımın geri kalanını yardımlaşmayı, sevgiyi, saygıyı, özgürlüğü ve beni anlayan, bana güvenen, bana değer veren insanlarla birlikte yaşamak istiyorum.

Antakya'dan Bir İşçi

ANTEP'Lİ İŞÇİLER DİK SAFLARINA!

Merhaba arkadaşlar.

Ben kaynakçılık yapan bir işçiyim. Arkadaşlar, hepimiz 1995-1996 yılları arasında olan grevleri ve ayaklanmaları biliyoruz. Devlet bu ayaklanmaları bastırmak için işçilerin, emekçilerin oturduğu, çalıştığı semtlerde uyuşturucu, alkol, kumar vb.'ni yaparak işçileri, emekçileri yozlaştırmak için elinden geleni yapmıştır, günümüzde de bunu yapmaya devam ediyor.

Size Antep'in Ünalıy semtinde tanıştığımız anlatmak istiyorum. Ünalıy semti, dokuma tezgahlarının ve işçilerinin yodun olduğu bir semttir. Bu semtte 1996 yılında gerçekleşen Ünalıy Direnişi, kısmi bir başarıyla sonuçlanmıştır; ama sıkı bir örgütlülük olmadığından, bir yıl geçmeden, kazanılan haklar geri alınmıştır. Devlet, Ünalıy da bir daha aynı şeylerin yaşanmaması için elinden geleni yapıyor. İşçilere, öde saatlerinde çay içmek için gittikleri kahvelerde açık saçık filmler izletiyor, kumar oynamaya teşvik ediyorlar. Orada görev yapan polisler de, bunun içinde yer alıyorlar. Biz Devrimci İşçi Komiteleri olarak bu tür yozlaşmaya karşı, Ünalıy ve tüm Antep halkını mücadeleye çağırıyoruz. Devletin bu çabalarını boşa çıkartacağımızı söylüyor ve bunun için çalışmalarımızı yodunlaştırdığımız.

İşçiler, emekçiler, biz bunlara izin verdiğimiz sürece daha çok ezileceğiz, haklarımız daha çok gasp edilecektir. Onun için, hep birlikte, örgütlü gücümüzle devletin bu çabalarını boşa çıkartalım.

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

YAŞASIN DEVİRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ

Antep'ten DİK'li İşçiler

Küba!!!

Sosyalist Küba

Sen bir özgürlük pınarısın

Ynsanlığın susuzluğunu gideren...

Sosyalist Küba 46. yılında. Özgür yarınların ülkesi sosyalist Küba, tüm dünyaya saçtığı ışığıyla yalnız değildir. Küba'nın dostları biz Ayyığı Sanat Merkezi emekçileri, zaferlerinin yıldönümünde yalnız olmadıklarını haykırmak için 9 Ocak 2005 Pazar günü Narlıdere AKM'de bir etkinlik düzenledik. Hep bir ağızdan söylenen türküler, marşlar ve Latin ezgileriyle yüzyılın komününü selamladık. Sahnedeki dev posterlerde kumandan Che Guevara ve Fidel vardı. Pimdi Fidel, Che'nin ışığıyla tüm dünyaya bu aydınlığı saçıyor. Che yoldaşa selam olsun.

Yolumuzu aydınlatan, tüm dünyada ölümsüzleşen deniz fenerleri için saygı duruşuyla başladık etkinliğimizi. Ölüm orucunda ölümsüzleşen "Ayyığımız" Aysun Bozdoğan'ın kurduğu ve bu güne kadar devam eden İstanbul Ayyığı Müzik Grubuyla başladık ezgilerimiz. Her bir nota, Aysun'un muzun Ayyığımızın bizlere gösterdiği inanca, bilinç ve kararlılığı, insanlığı umudu, kurtuluğu ve özgürlüğü olan sosyalizm için savaşılması gerektiğini fısıldıyordu adeta.

Biz işçiler, emekçiler, Türkü-yeli, Kürdistanlı, Filistinli... oturmayacağız seninle pazarlığa ey güneşin düşmanı... kanımızın son damlasına kadar savaşacağız... Kürdistan'ın emekçileri Antep Ayyığı Müzik Grubu, işçi ve köylünün mücadele birliğini simgeleyen kıyafetleri, orak ve çekiçleriyle sahneye çıktı. Kendi besteleriyle tüm dünya emekçi halklarına selam yolladılar. Kültürümüz ve sanatımızın bizleri en iyi anlatan, halklarla buluşturan aracımız olduğunu, onlar gösterilerini sunarken daha iyi anladık.

Percussion grubunun verdiği küçük bir seminerle Küba'da ve Latin Amerika'da kullanılan müzik aletlerini tanıdık. "Viva Küba", "Viva Sosyalizm" diyerek sahneye çıkan Cuba Sabor bizleri Küba müziğinin ritmiyle coşuklandırdı. "Bir el gördüm Havana'nın 150 km doğusunda / deniz kıyısına yakın bir duvarın üzerinde bir el gördüm / ... yalansız hürriyetin eli / Fidel'in sıktığı el" diyen İstanbul Ayyığı Pür Grubu'ndan Vefa Serdar hepimize duygulu, coşuk anlar yaşattı. "Zindanlarda kahramanlık destanı yazanlar şimdi ço-

cuğlarımızı sunduğumuz isimler oluyorlar. Bir anne, yaşamda çocuğunun Fidel'e benzemesinden başka ne isteyebilir ki..." diyen ve çocuğuna zindanda devrim davası için ölümsüzleşen Murat Ördem'in ve komünist önder Fidel Castro'nun isimlerini veren bir annenin, zindan duvarları arasında coşukumuza paylaşılan tutsakların mesajlarıyla devam eden etkinlik Tuncay Çakan'ın coşuklu şarkılarıyla son buldu. Salonun her bir yanında göze çarpan dev Che ve Fidel afişleri, Küba bayrakları, flamlaları ve güvenlikten sorumlu arkadaşların kıyafetleri, bereleri etkinliğe verilen emelin bir göstergesi idi. Küba, Latin Amerika havası daha salonun girişinde göze çarpıyordu. Özgürlük kendisinden vazgeçenleri esarete mahkum eden bir sevdiği. Ve biz nasıl vazgeçebiliriz ki senden...

Selam her şeyi elleriyle, yürekleriyle, bilinçleriyle yaratanlara bin selam...

İzmir Ayyığı Sanat Merkezi Emekçileri

Kısa bir süre önce açılışını yapan ve gençliğin yozlaşmasını karşı, işçi,

emekçi, öğrenci ve işsiz gençliğin mücadele birliğini örmeyi amaçlayan Genç Emekçiler Birliği Derneği üyeleri, 15 Ocak 2005 tarihinde Konak Kemeraltı Girişinde bir basın açıklaması düzenledi.

Basın açıklaması saat 13:30 şaralarında başladı. Ellerinde "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Yaşasın Genç Emekçiler Birliği Derneği" yazılı dövizler taşıyan dernek üyeleri, kısa bir süre önce kendilerine yönelik gerçekleştirilen saldırılara karşı sessiz kalmayacaklarını bildirmek için bir araya geldiklerini bildirdiler.

Basın açıklamasını dernek başkanları Taner Penel okudu. Ve 8 Ocak ile 10 Ocak tarihleri arasında devletin faşizmi uygulamada sınır tanımadığını örneklerinden biri olan iki saldırı yapıldığını vurguladı. Birer gün aryla dernek binasına ve dernek yönetim kurulu üyelerinin evine hırsızlık süsü verilerek giril-

GEB-DER'E POLİS SALDIRISI

suç duyurusunda bulunacaklarını bildiren sloganlar epliğinde ey-

lemlerini söyleyen Penel, evlerinin ve derneklerinin dağıldığını, camlarının kırıldığını, bilgisayarlarının kassasının çaldığını ve yazılı belgelerin karıştırıldığını, kaybolduğunu bildirerek konuşmasına devam etti.

Penel: "bir demokratik kitle örgütü olan derneğimizden bu kadar korkulmasının nedeni; işçi ve emekçilerin paylaşımını, dayanışmayı ve birlikte üretimi öğrenmesini örgütlenmesinin sonucudur" diyerek saldırının nedeninin politik olduğunu vurguladı.

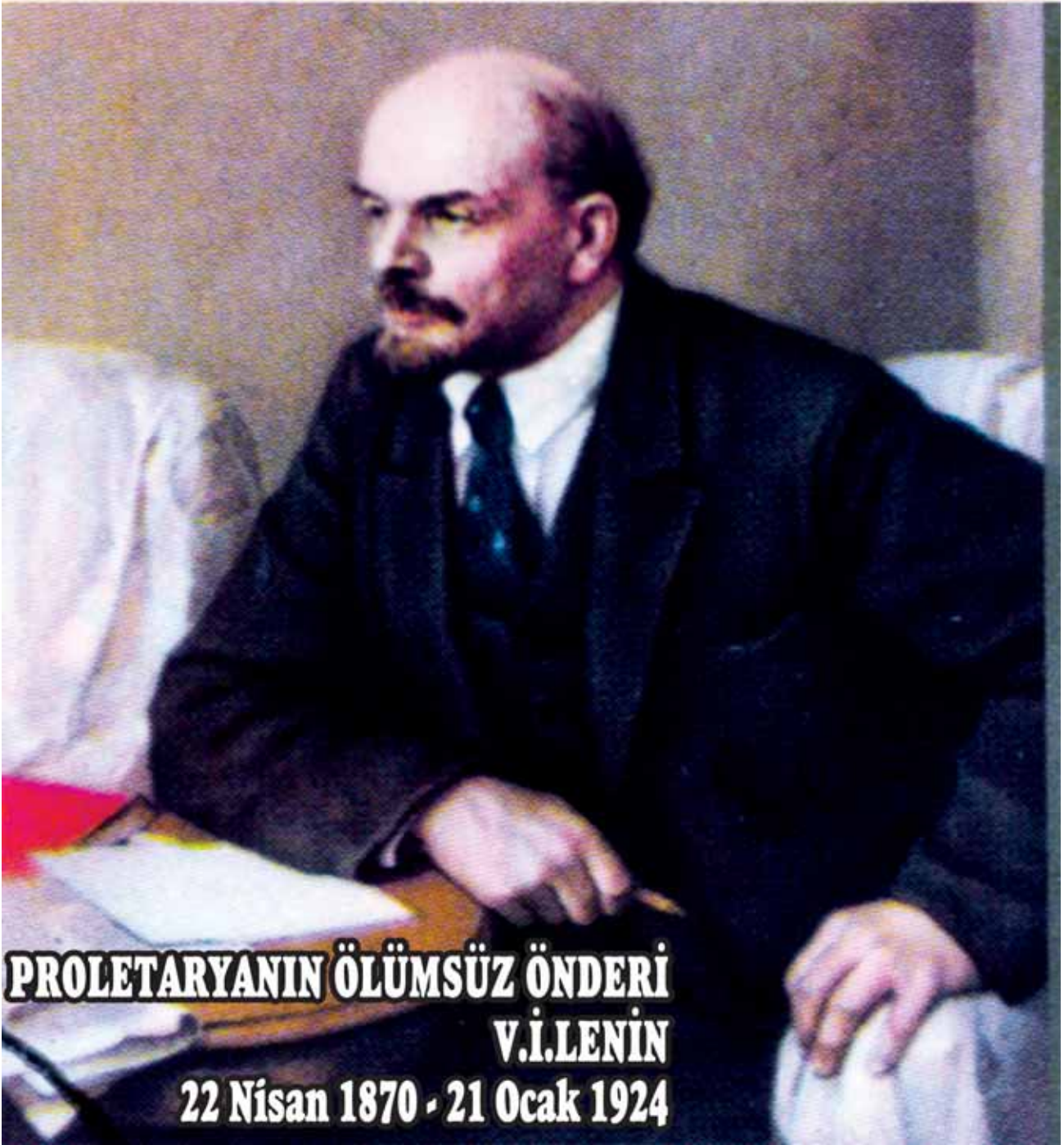
"Çalışmalarımıza ne olursa olsun ara vermeyeceğiz, hiçbir zorlama ve baskı bizleri yıldıramaz" diyen dernek üyeleri, basın açıklamasının ardından

Y.E. Mücadele Birliği Dergisi / İzmir Temsilciliği

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**PROLETARYANIN ÖLÜMSÜZ ÖNDERİ
V.İ.LENİN
22 Nisan 1870 - 21 Ocak 1924**